SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (prvi senat)

z dne 16. decembra 2008 *

V združenih zadevah T-225/06, T-255/06, T-257/06 in T-309/06,

Budějovický Budvar, národní podnik, s sedežem v Českih Budjejovicah (Češka republika), ki jo zastopata F. Fajgenbaum in C. Petsch, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa A. Folliard-Monguiral, zastopnik,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe UUNT, intervenientka pred Sodiščem prve stopnje, je

* Jezik postopka: angleščina.

Anheuser-Busch, Inc., s sedežem v Saint Louisu, Misuri (Združene države), ki so jo sprva zastopali V. von Bomhard, A. Renck, B. Goebel in A. Pohlmann, nato V. von Bomhard, A. Renck in B. Goebel, odvetniki,

zaradi tožb zoper odločbe drugega odbora za pritožbe UUNT, izdane 14. junija (zadeva R 234/2005-2), 28. junija (zadevi R 241/2005-2 in R 802/2004-2) in 1. septembra 2006 (zadeva R 305/2005-2), glede postopkov z ugovorom med družbo Budějovický Budvar, národní podnik, in družbo Anheuser-Busch, Inc.,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (prvi senat),

v sestavi V. Tiili, predsednica, F. Dehousse (poročevalec), sodnik, in I. Wiszniewska-Białecka, sodnica,

sodna tajnica: K. Pocheć, administratorka,

na podlagi tožb, vloženih v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 26. avgusta (zadeva T-225/06), 15. septembra (zadevi T-255/06 in T-257/06) in 14. novembra 2006 (zadeva T-309/06),

na podlagi odgovorov na tožbo, ki jih je UUNT vložil v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 30. januarja (zadeva T-225/06), 20. februarja (zadeva T-257/06), 26. aprila (zadeva T-255/06) in 27. aprila 2007 (zadeva T-309/06),

na podlagi odgovorov na tožbo, ki jih je družba Anheuser-Busch, Inc., vložila v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 30. januarja (zadeva T-225/06), 28. februarja (zadeva T-257/06), 7. maja (zadeva T-255/06) in 24. maja 2007 (zadeva T-309/06),

na podlagi sklepa predsednika prvega senata Sodišča prve stopnje z dne 25. februarja 2008 o združitvi predloženih zadev zaradi ustnega postopka v skladu s členom 50 Poslovnika Sodišča prve stopnje,

na podlagi obravnave z dne 1. aprila 2008

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

A – *Mednarodno pravo*

1 Členi od 1 do 5 Lizbonskega aranžmaja o zaščiti označb porekla in njihovi mednarodni registraciji (v nadaljevanju: Lizbonski aranžma), sprejetega 31. oktobra 1958, revidiranega v Stockholmu 14. julija 1967 in spremenjenega 28. septembra 1979, določajo:

„Člen 1

1. Države, za katere se uporablja ta aranžma, sestavljajo posebno unijo v okviru Unije za varstvo industrijske lastnine.

2. Obvežejo se, da na podlagi tega aranžmaja na svojih ozemljih zaščitijo označbe porekla proizvodov iz drugih držav posebne unije, ki so priznane in zaščitene s tem aranžmajem v državi porekla in registrirane pri Nacionalnem uradu za intelektualno lastnino […], navedenem v konvenciji o ustanovitvi Svetovne organizacije za intelektualno lastnino […]

Člen 2

1. Označba porekla v smislu tega aranžmaja pomeni geografsko označbo države, regije ali kraja, ki je namenjena opisu proizvoda, ki ima tu poreklo in katerega kakovost ali značilnosti so predvsem ali izključno posledica geografskega okolja z njemu lastnimi naravnimi in človeškimi dejavniki.

2. Država porekla je država, katere ime, regija ali kraj sestavlja označbo porekla, ki je dalo proizvodu njegovo prepoznavnost.

Člen 3

Zaščita se zagotavlja zoper vsako zlorabo ali posnemanje, tudi če je resnično poreklo proizvoda navedeno ali če je označba uporabljena v prevodu ali skupaj z izrazi, kot so ‚slog', ‚tip', ‚kakor se proizvaja v', ‚imitacija' ali podobnimi.

Člen 4

Določbe tega aranžmaja v ničemer ne izključujejo zaščite, ki v korist označb porekla v vsaki od držav posebne unije že obstaja na podlagi drugih mednarodnih instrumentov, kot so Pariška konvencija z dne 20. marca 1883 za varstvo industrijske lastnine in njene naknadne revidirane različice ter Madridski aranžma z dne 14. aprila 1891 o pregonu označb z napačnimi ali zavajajočimi informacijami glede proizvodov in njegove naknadne revidirane različice, ali na podlagi nacionalne zakonodaje oziroma sodne prakse.

Člen 5

1. Označba porekla se registrira pri mednarodnem uradu na podlagi vloge organov držav posebne unije, in sicer v imenu fizičnih oseb ali pravnih oseb javnega ali zasebnega prava, ki so na podlagi svoje nacionalne zakonodaje imetniki pravice do uporabe teh označb.

2. Mednarodni urad o registracijah nemudoma obvesti organe različnih držav posebne unije in registracije objavi v periodični zbirki.

3. Organi držav lahko izjavijo, da ne morejo zagotoviti zaščite označbe porekla, o katere registraciji so bili obveščeni, vendar le, če se o njihovi izjavi v roku enega leta od prejema obvestila o registraciji z navedbo razlogov obvesti nacionalni urad in če ta izjava v zadevni državi ne škodi drugim oblikam zaščite označbe, na katere se njen imetnik lahko sklicuje v skladu z zgornjim členom 4.

[…]“

2 Pravili 9 in 16 izvedbene uredbe Lizbonskega aranžmaja, kot je začela veljati 1. aprila 2002, določata:

„*Pravilo 9*

Izjava o zavrnitvi

1. Pristojni organ države pogodbenice, za katero je bila izdana zavrnitev, mora obvestiti mednarodni urad o vsaki izjavi o zavrnitvi in jo podpisati.

[…]

Pravilo 16

Razveljavitev

1. Če se učinki mednarodne registracije razveljavijo v državi pogodbenici in če razveljavitve ni več mogoče izpodbijati, mora pristojni organ te države pogodbenice o navedeni razveljavitvi obvestiti mednarodni urad.

[…]“

3 Člena 1 in 2 sporazuma o zaščiti označb izvora, označb porekla ter drugih označb kmetijskih in industrijskih proizvodov, ki sta ga 11. junija 1976 podpisali Avstrija in Socialistična republika Češkoslovaška ter je odtlej del pravnega reda Češke republike (v nadaljevanju: dvostranski sporazum), določata:

„*Člen 1*

Vsaka od držav pogodbenic se obveže, da bo storila vse potrebno, da bi v gospodarskem prometu pred nelojalno konkurenco učinkovito zaščitila označbe porekla, označbe

izvora ter druge označbe o poreklu kmetijskih in industrijskih proizvodov iz kategorij, navedenih v členu 5 in natančneje opredeljenih v členu 6 navedenega sporazuma, kot tudi imena in skice iz členov 3 in 4 ter člena 8(2).

Člen 2

Označbe izvora, označbe porekla in druge označbe o izvoru v smislu tega sporazuma so vse označbe, ki se neposredno ali posredno nanašajo na izvor proizvoda. Takšno označbo navadno sestavlja geografska označba. Vendar jo lahko sestavljajo tudi druge navedbe, če upoštevna javnost iz države porekla v povezavi s tako označenim proizvodom v njih prepozna označbo države proizvajalke. Navedene označbe lahko poleg navedbe geografskega izvora vsebujejo tudi navedbe o kakovosti zadevnega proizvoda. Te posebnosti proizvodov so izključno ali večinoma posledica geografskih ali človeških vplivov."

4 V členu 5(1), točka B 2, dvostranskega sporazuma je pivo navedeno med kategorijami čeških proizvodov, na katere se nanaša zaščita, ki jo uvaja navedeni sporazum.

5 V skladu s členom 6 dvostranskega sporazuma se „označbe proizvodov, za katere veljajo pogoji iz členov 2 in 5 ter ki so zaščitene s sporazumom in torej niso generična imena, naštejejo v dogovoru, ki ga morata skleniti vladi obeh držav pogodbenic".

6 Člen 16(3) dvostranskega sporazuma določa, da lahko katera koli od pogodbenic sporazum odpove, če drugo pogodbenico o tem po diplomatski poti pisno obvesti vsaj eno leto vnaprej.

7 V skladu s členom 6 dvostranskega sporazuma je bil dogovor o njegovi uporabi (v nadaljevanju: dvostranski dogovor) sklenjen 7. junija 1979. V prilogi B k dvostranskemu dogovoru je med „češkoslovaškimi označbami za kmetijske in industrijske proizvode“ v kategoriji „pivo“ navedena označba „Bud“.

B – *Pravo Skupnosti*

8 Člena 8 in 43 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kot je bila spremenjena, določata:

„*Člen 8*

Relativni razlogi za zavrnitev

[…]

4. Ob ugovarjanju imetnika neregistrirane znamke ali drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena, se prijavljena znamka ne registrira če in če v skladu z zakonodajo Skupnosti ali pravom države članice, ki ta znak ureja,

(a) so pravice do znaka bile pridobljene pred datumom vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti ali datumom prednostne pravice, ki se zahteva za zahtevo za registracijo znamke Skupnosti;

(b) ta znak imetniku podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše blagovne znamke.

[…]

Člen 43

Preizkus ugovora

1. Pri preizkusu ugovora Urad pozove stranke, kolikokrat je to potrebno, da vložijo pripombe v roku, ki ga postavi Urad, o navedbah drugih strank ali o svojih navedbah.

2. Če tako zahteva prijavitelj, imetnik prejšnje znamke Skupnosti, ki je vložil pisni ugovor, priskrbi dokaz o tem, da se je v obdobju petih let pred datumom objave znamke Skupnosti prejšnja znamka Skupnosti resno in dejansko uporabljala v Skupnosti za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki jih imetnik navaja kot razlog za ugovor, ali pa da obstajajo razlogi za neuporabo pod pogojem, da je bila prejšnja znamka Skupnosti na ta dan registrirana vsaj pet let. Če ustreznega dokazila ni, se ugovor zavrne. Če se je prejšnja znamka Skupnosti uporabljala le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za namene preizkusa ugovora šteje, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev.

3. Odstavek 2 se uporabi za prejšnje nacionalne znamke iz člena 8(2)(a), pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna znamka varovana, zamenja z uporabo v Skupnosti.

[…]“

Dejansko stanje

A – *Prijave znamk Skupnosti, ki jih je vložila družba Anheuser-Busch*

9 Družba Anheuser-Busch, Inc., je 1. aprila 1996, 28. julija 1999, 11. aprila in 4. julija 2000 na podlagi Uredbe št. 40/94 vložila štiri zahteve za registracijo znamk Skupnosti pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) (št. 24711, 1257849, 1603539 in 1737121).

10 Predmet zahteve za registracijo št. 1257849 (v nadaljevanju: zahteva za registracijo št. 1) je bila ta figurativna znamka:

11 Proizvodi, za katere se zahteva registracija figurativne znamke, spadajo v razrede 16, 21, 25 in 32 v okviru Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen, ter za vsakega od razredov ustrezajo temu opisu:

– razred 16: „Papir, lepenka in izdelki iz teh snovi (zajeti v razredu 16); tiskovine; knjigoveški material; fotografije; pisarniški material; lepila za pisarniški material ali za gospodinjstvo; potrebščine za umetnike; čopiči; pisalni stroji in pisarniški pribor (razen pohištva); material za učenje ali poučevanje (razen aparatov); zavijalni materiali iz umetnih snovi (zajeti v razredu 16); igralne karte; tiskarske črke; klišeji“;

– razred 21: „priprave ter posode za gospodinjstvo ali kuhinjo (razen tistih iz žlahtnih kovin ali prevlečenih z njimi); glavniki in gobe; ščetke (razen čopičev); materiali za

ščetkarstvo; čistilne priprave; jeklena volna; surovo ali delno obdelano steklo (razen stekla za gradbeništvo), steklenina, porcelan in fajansa (zajeti v razredu 21)“;

– razred 25 „oblačila, obutev in pokrivala“;

– razred 32: „pivo, mineralne vode in sodavice ter druge brezalkoholne pijače; sadne pijače in sadni sokovi; sirupi in drugi pripravki za proizvodnjo pijač“.

12 Zahteva za registracijo figurativne znamke je bila objavljena v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 34/00 z dne 2. maja 2000.

13 Predmet treh zahtev za registracijo, št. 24711, 1603539 in 1737121, je bila besedna znamka BUD (v nadaljevanju: zahteva za registracijo št. 2, zahteva za registracijo št. 3 in zahteva za registracijo št. 4).

14 Proizvodi in storitve, za katere se zahteva registracija besedne znamke, spadajo v razred 32 (za zahtevo za registracijo št. 2), v razreda 32 in 33 (za zahtevo za registracijo

št. 3) ter v razrede 35, 38, 41 in 42 (za zahtevo za registracijo št. 4) v okviru Nicejskega aranžmaja in za vsakega od teh razredov ustrezajo temu opisu:

– razred 32: „Pivo, ale, temno pivo, slajene alkoholne in brezalkoholne pijače“ (za zahtevo za registracijo št. 2) in „Pivo“ (za zahtevo za registracijo št. 3);

– razred 33: „Alkoholne pijače“;

– razred 35: „Vzpostavitev baz podatkov, zbiranje podatkov in informacij v bazah podatkov“;

– razred 38: „Telekomunikacije, in sicer zagotavljanje in nudenje podatkov in informacij, nudenje in razširjanje informacij, shranjenih v bazah podatkov“;

– razred 41: „Izobraževanje, razvedrilo“;

– razred 42: „Storitve v restavracijah, kavarnah in pivnicah; upravljanje baz podatkov“.

15 Zahteve za registracijo besedne znamke BUD so bile objavljene v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 93/98 z dne 7. decembra 1998 (zahteva za registracijo št. 2), št. 19/01 z dne 26. februarja 2001 (zahteva za registracijo št. 3) in št. 22/01 z dne 5. marca 2001 (zahteva za registracijo št. 4).

B – *Ugovori zoper prijave znamk Skupnosti*

16 Družba Budějovický Budvar, národní podnik, ki ima sedež v Češki republiki (v nadaljevanju: Budvar), je 1. avgusta 2000 (za zahtevo za registracijo št. 1), 5. marca 1999 (za zahtevo za registracijo št. 2), 22. maja 2001 (za zahtevo za registracijo št. 3) in 5. junija 2001 (za zahtevo za registracijo št. 4) vložila ugovore na podlagi člena 42 Uredbe št. 40/94, in sicer za vse proizvode, navedene v zahtevah za registracijo.

17 V utemeljitev ugovorov se je družba Budvar najprej na podlagi člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 sklicevala na mednarodno figurativno znamko št. 361 566, registrirano za „vse vrste svetlega in temnega piva“, zaščiteno v Avstriji, Beneluksu in Italiji ter prikazano kot:

18 Dalje se je družba Budvar na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 sklicevala na označbo porekla „bud“ (označba porekla št. 598) za pivo, ki je bila 10. marca 1975 registrirana pri Svetovni organizaciji za intelektualno lastnino (WIPO) in je na podlagi Lizbonskega aranžmaja zaščitena v Franciji, Italiji in na Portugalskem.

19 Poleg tega se je družba Budvar v okviru zahtev za registracijo št. 1, 2 in 3 sklicevala tudi na označbo porekla „bud“, ki je za pivo v Avstriji zaščitena na podlagi dvostranskega sporazuma.

C – *Odločbe oddelka za ugovore*

20 Oddelek za ugovore je z odločbo z dne 16. julija 2004 (št. 2326/2004), izdano v okviru zahteve za registracijo št. 4, delno sprejel ugovor, vložen zoper registracijo prijavljene znamke.

21 Oddelek za ugovore je menil, prvič, da je družba Budvar dokazala, da ima pravico do označbe porekla „bud“ v Franciji, Italiji in na Portugalskem.

22 Drugič, v zvezi z Italijo in s Portugalsko je oddelek za ugovore ugotovil, da trditve, ki jih je navedla družba Budvar, niso dovolj natančne, da bi lahko določili obseg zaščite, navedene na podlagi nacionalnih zakonov teh dveh držav članic.

23 Tretjič, glede na podobnost med „storitvami v restavracijah, kavarnah in pivnicah“, na katere se nanaša zahteva za registracijo št. 4 (razred 42), ter „pivom“, na katero se nanaša označba porekla „bud“, je oddelek za ugovore sklepal o obstoju verjetnosti zmede, ker sta zadevna znaka enaka.

24 Četrtič, v zvezi z drugimi proizvodi in na podlagi upoštevnega francoskega prava je oddelek za ugovore navedel, da družbi Budvar ni uspelo dokazati, kako bi uporaba prijavljene znamke lahko zmanjšala ali zlorabila prepoznavnost zadevne označbe porekla, saj gre za različne proizvode.

25 Posledično je oddelek za ugovore ugodil ugovoru, ki ga je družba Budvar vložila v zvezi s „storitvami v restavracijah, kavarnah in pivnicah“ (razred 42), na katere se nanaša zahteva za registracijo št. 4.

26 Z odločbama z dne 23. decembra 2004 (št. 4474/2004 in 4475/2004) ter 26. januarja 2005 (št. 117/2005) je oddelek za ugovore zavrnil ugovore, vložene zoper registracijo znamk, povezanih z zahtevami za registracijo št. 1, 3 in 2.

27 Oddelek za ugovore je v bistvu menil, da ni bilo dokazano, da se označba porekla „bud“ v Avstriji, Franciji, Italiji in na Portugalskem kot znak uporablja v gospodarskem prometu ter je več kot zgolj lokalnega pomena. To ugotovitev je oddelek za ugovore oprl na mnenje, da je treba uporabiti ista merila, kot so navedena v členu 43(2) Uredbe št 40/94, ob upoštevanju pravila 22(2) in (3) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe št. 40/94 (UL L 303, str. 1), ki se nanašata na dokaz o „resni uporabi“ prejšnjih označb, na katerih temelji ugovor.

D – *Odločbe drugega odbora za pritožbe UUNT*

28 Družba Budvar je 21. februarja in 18. marca 2005 vložila tri pritožbe zoper odločbe oddelka za ugovore o zavrnitvi ugovorov, vloženih v okviru zahtev za registracijo št. 1, 2 in 3 (odločbe oddelka za ugovore št. 4474/2004, 117/2005 in 4475/2004).

29 Družba Anheuser-Busch je 8. septembra 2004 vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore, s katero se je delno, kar zadeva „storitve v restavracijah, kavarnah in pivnicah“ (razred 42), ugodilo ugovoru, vloženemu v okviru zahteve za registracijo št. 4 (odločba oddelka za ugovore št. 2326/2004). Družba Budvar je predlagala, naj se odločba oddelka za ugovore razveljavi v delu, v katerem je zavrnjen ugovor v zvezi z drugimi storitvami, zajetimi v razredih 35, 38, 41 in 42.

30 Drugi odbor za pritožbe UUNT je s tremi odločbami, izdanimi 14. junija (zadeva R 234/2005-2), 28. junija (zadeva R 241/2005-2) in 1. septembra 2006 (zadeva R 305/2005-2), zavrnil pritožbe, ki jih je družba Budvar vložila v okviru zahtev za registracijo št. 1, 2 in 3.

31 Odbor za pritožbe je z odločbo, izdano 28. junija 2006 (zadeva R 802/2004-2), ugodil pritožbi, ki jo je družba Anheuser-Busch vložila v okviru zahteve za registracijo št. 4, in v celoti zavrnil ugovor, ki ga je vložila družba Budvar.

32 Odločbi, izdani 28. junija (zadevi R 241/2005-2 in R 802/2004-2) in 1. septembra 2006 (zadeva R 305/2005-2), vsebujeta sklicevanje na obrazložitev iz odločbe z dne 14. junija 2006 (zadeva R 234/2005-2).

33 V vseh štirih odločbah (v nadaljevanju: izpodbijane odločbe) je odbor za pritožbe najprej navedel, da se družba Budvar v utemeljitev ugovorov očitno ne sklicuje več na mednarodno figurativno znamko št. 361 566, ampak samo na označbo porekla „bud“.

34 Dalje je odbor za pritožbe v bistvu menil, prvič, da bi znak BUD težko šteli za označbo porekla ali celo za posredno označbo geografskega izvora. Na podlagi tega je odbor za pritožbe presodil, da ugovoru v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ni mogoče ugoditi na podlagi pravice, ki je predstavljena kot označba porekla, vendar v resnici to ni.

35 Drugič, odbor za pritožbe je po analogiji uporabil določbe člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 in pravila 22 Uredbe št. 2868/95 ter presodil, da dokazi, ki jih je družba Budvar predložila v zvezi z uporabo označbe porekla „bud“ v Avstriji, Italiji in na Portugalskem, niso zadostni.

36 Tretjič, odbor za pritožbe je menil, da je treba ugovor zavrniti, z obrazložitvijo, da družba Budvar ni dokazala, da ji zadevna označba porekla daje pravico, da prepove uporabo izraza „bud“ kot znamke v Avstriji in Franciji.

Postopek in predlogi strank

37 Sodišče prve stopnje (prvi senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo začeti ustni postopek in v okviru ukrepov procesnega vodstva pozvalo stranke, naj odgovorijo na nekatera vprašanja, kar so te storile v predpisanem roku.

38 Stranke so na obravnavi 1. aprila 2008 podale ustne navedbe in odgovorile na ustna vprašanja.

39 Družba Budvar v zadevah T-225/06, T-255/06 in T-309/06 Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– potrdi, da UUNT ne bi smel objaviti zadevnih zahtev za registracijo zaradi obstoja absolutnih razlogov za zavrnitev.

40 Poleg tega družba Budvar v vsaki od zadev Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– razsodi, da odbor za pritožbe ni bil pristojen za presojo „materialne“ veljavnosti prejšnjih pravic, navedenih v utemeljitev ugovora;

– ugotovi, da izpodbijana odločba ni zakonita in da posega v načelo enakega obravnavanja pred UUNT, in sicer zaradi napačne razlage pojma „drug znak, ki se uporablja v gospodarskem prometu“, kot je naveden v členu 8(4) Uredbe št. 40/94;

– ugotovi, da dokumenti, predloženi v obravnavo, dokazujejo uporabo znaka BUD kot označbe porekla, in, po potrebi, da je označba porekla „bud“ znak, ki se uporablja v gospodarskem prometu v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94;

– ugotovi, da so izpolnjeni pogoji za izvajanje člena 8(4) Uredbe št. 40/94;

– razglasi:

– da se izpodbijana odločba razveljavi;

– da se zahteva za registracijo zadevne znamke Skupnosti zavrne;

– da se sodba Sodišča prve stopnje pošlje UUNT;

– da se družbi Anheuser-Busch naloži plačilo stroškov.

41 Družba Budvar je na obravnavi v dopolnitev tožbenih predlogov predlagala, naj se UUNT in družbi Anheuser-Busch naloži plačilo stroškov.

42 UUNT in družba Anheuser-Busch v vsaki od zadev Sodišču prve stopnje predlagata, naj:

– tožbo zavrne;

– družbi Budvar naloži plačilo stroškov.

43 Sodišče prve stopnje po zaslišanju strank na obravnavi v zvezi z morebitno združitvijo teh zadev za izdajo sodbe meni, da je v skladu s členom 50 Poslovnika Sodišča prve stopnje taka združitev primerna.

Pravo

A – *Dopustnost in upoštevnost nekaterih predlogov družbe Budvar*

44 Prvič, kot v procesnih vlogah navaja UUNT, družba Budvar predlaga Sodišču prve stopnje, naj v zadevah T-225/06, T-255/06 in T-309/06 potrdi, da UUNT ne bi smel objaviti zadevnih zahtev za registracijo, in sicer zaradi obstoja absolutnih razlogov za zavrnitev. Vendar je treba opozoriti, da absolutnih razlogov za zavrnitev iz člena 7 Uredbe št. 40/94 ni treba preučiti v okviru postopka z ugovorom in da navedeni člen ni ena od določb, glede na katero je treba presojati zakonitost izpodbijane odločbe (sodba Sodišča prve stopnje z dne 9. aprila 2003 v zadevi Durferrit proti UUNT – Kolene (NU-TRIDE), T-224/01, Recueil, str. II-1589, točki 72 in 75). Iz tega izhaja, da predlog družbe Budvar v zvezi s tem ni dopusten.

45 Drugič, resnični namen prvega, drugega, tretjega in četrtega predloga družbe Budvar v vseh zadevah je, da bi sodišče Skupnosti priznalo utemeljenost nekaterih razlogov v podporo njeni tožbi. Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso taki predlogi niso dopustni (sodba Sodišča z dne 13. julija 1989 v zadevi Jaenicke Cendoya proti Komisiji, 108/88, Recueil, str. 2711, točki 8 in 9; sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. decembra 1996 v zadevi Air France proti Komisiji, T-358/94, Recueil, str. II-2109, točka 32, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 14. maja 2008 v zadevi Lactalis Gestion Lait in Lactalis Investissements proti Svetu, T-29/07, neobjavljen v ZOdl., točka 16). Iz tega izhaja, da predlogi družbe Budvar v zvezi s tem niso dopustni.

46 Poleg tega je treba ugotoviti, kot UUNT v procesnih vlogah trdi, da družba Budvar s šestim predlogom, naj se „zavrne zahteva za registracijo zadevne znamke Skupnosti“, Sodišču prve stopnje v bistvu predlaga, naj UUNT odredi določeno ravnanje. Vendar je UUNT v skladu s členom 63(6) Uredbe št. 40/94 dolžan storiti vse, kar je potrebno, da izvrši sodbo sodišča Skupnosti. Tako ni naloga Sodišča prve stopnje, da UUNT odredi določeno ravnanje (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 31. januarja 2001 v zadevi

Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld proti UUNT (Giroform), T-331/99, Recueil, str. II-433, točka 33; z dne 27. februarja 2002 v zadevi Eurocool Logistik proti UUNT (EUROCOOL), T-34/00, Recueil, str. II-683, točka 12, in z dne 23. oktobra 2002 v zadevi Institut für Lernsysteme proti UUNT – Educational Services (ELS), T-388/00, Recueil, str. II-4301, točka 19). Iz tega izhaja, da predlog družbe Budvar v zvezi s tem ni dopusten.

47 In končno, družba Budvar s sedmim predlogom v vseh zadevah predlaga Sodišču prve stopnje, naj sodbo, ki jo bo izreklo, pošlje UUNT. Vendar iz člena 55 Statuta Sodišča, ne glede na predlog strank v zvezi s tem, izhaja, da „[s]odni tajnik Sodišča prve stopnje o končnih odločitvah Sodišča prve stopnje, delnih odločitvah o vsebinskih vprašanjih, odločitvah o procesnih vprašanjih glede nepristojnosti ali nedopustnosti obvesti vse stranke“. Poleg tega je v členu 82(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje podrobno navedeno, da „[se] [i]zvirnik sodbe, ki ga podpišejo predsednik in sodniki, ki so odločali o zadevi, ter sodni tajnik, […] zapečati in shrani v sodnem tajništvu; strankam se vroči overjen prepis“. Iz tega izhaja, da predlog družbe Budvar v zvezi s tem ni dopusten.

B – *Temelj*

48 Družba Budvar najprej opozarja na ozadje spora med strankami v postopku, nato pa v bistvu navede samo en tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

49 Edini tožbeni razlog družbe Budvar je sestavljen iz dveh delov. V prvem delu družba Budvar izpodbija sklep odbora za pritožbe, da znaka BUD ni mogoče šteti za označbo porekla. V drugem delu družba Budvar ugovarja presoji odbora za pritožbe, da v obravnavanem primeru niso izpolnjeni pogoji iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

1. *Prvi del, ki se nanaša na veljavnost označbe porekla „bud“*

a) Trditve strank

50 S sklicevanjem na točke od 19 do 22 odločbe, izdane v zadevi R 234/2005-2, družba Budvar navaja, da je odbor za pritožbe na podlagi domnevne preučitve znaka BUD izjavil, da „v resnici ne gre za označbo porekla“.

51 Na podlagi tega naj bi odbor za pritožbe ugovor zavrnil, ne da bi preučil, ali so izpolnjeni pogoji iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

52 Zaradi takšnega ravnanja, ki naj bi bilo v nasprotju z Uredbo št. 40/94, naj izpodbijane odločbe ne bi bile zakonite in bi jih bilo treba zato razveljaviti.

53 Družba Budvar tudi trdi, da označba porekla „bud“ ni samo veljavna, ampak se tudi uporablja.

54 V zvezi s tem družba Budvar meni, prvič, da odbor za pritožbe ni bil pristojen za odločanje o veljavnosti zadevne označbe porekla. Pristojnosti odbora za pritožbe naj bi bile omejene na ugotavljanje, ali bi glede na pogoje iz člena 8 Uredbe št. 40/94 zahteva za registracijo znamke Skupnosti lahko posegala v prejšnje pravice. Zakonodaja o znamki Skupnosti naj ne bi določala, da UUNT presoja materialno veljavnost prejšnje pravice, navedene v okviru postopka z ugovorom. V okviru takega postopka bi morala stranka, ki ugovarja, v skladu s členom 20 Uredbe št. 2868/95 dokazati „obstoj, veljavnost in obseg varstva svoje prejšnje znamke ali prejšnje pravice“. Ta določba naj bi torej pomenila, da je stranka, ki ugovarja, dolžna dokazati samo formalno pravilnost naslova, s katerim nasprotuje zahtevi za registracijo. Odbor za pritožbe naj bi s preučitvijo znaka BUD, da bi ugotovil, ali ga je mogoče opredeliti za označbo porekla, kršil upoštevne določbe Skupnosti. Družba Budvar dodaja, da je v obravnavanem primeru predložila vse potrebne dokumente, ki bi lahko dokazovali obstoj in veljavnost označbe porekla „bud“.

55 Drugič, družba Budvar v vsakem primeru navaja, da je znak BUD dejansko označba porekla. S sklicevanjem na točko 20 odločbe, ki jo je odbor za pritožbe izdal v zadevi R 234/2005-2, družba Budvar pojasnjuje, da ni nikjer določeno, da mora znak, ki je označba porekla, nujno vsebovati celotno geografsko ime. V obravnavanem primeru naj, prvič, ne bi bilo izpodbitno, da izraz „Budweis“ (ki naj bi bil nemško ime za Češke Budjejovice) ustreza imenu mesta, v katerem varijo zadevno pivo, torej proizvodnemu kraju. V nacionalnem potrdilu o registraciji naj bi bilo za označbo porekla „bud“ opredeljeno, da med drugim označuje „svetlo pivo“, ki je glede na lastnosti in značilnosti „zmerno grenko, sladkega okusa in značilne arome“ ter po izvoru iz Čeških Budjejovic. Družba Budvar tudi poudarja, da je označba porekla prav lahko okrajšava geografskega imena oziroma celo domišljijski ali pogovorni izraz, če njeno proizvodno območje ustreza natančno določenemu geografskemu območju. Pri tem se družba Budvar sklicuje na člen 2(3) Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 208, str. 1), kot se je uporabljala ob dejanskem stanju, na sodbo Sodišča z dne 25. oktobra 2005 v združenih zadevah Nemčija in Danska proti Komisiji (C-465/02 in C-466/02, ZOdl., str. I-9115) ter na nekatere označbe porekla, registrirane v Franciji ali na ravni

Skupnosti. V teh okoliščinah naj ne bi bilo mogoče utemeljeno trditi, da znak BUD ni veljavna označba porekla, ker se izraz „bud“ naj ne bi navezoval na določen geografski prostor.

56 Tretjič, družba Budvar poudarja, da se zadevna označba porekla uporablja v Franciji ter v okviru zadev T-225/06, T-255/06 in T-309/06 tudi v Avstriji. V zvezi s tem družba Budvar opozarja, da je 27. januarja 1975 češko ministrstvo za kmetijstvo in prehrano pivo BUD uvrstilo med označbe porekla. Na podlagi mednarodnih zavez, ki jih je sklenila Češka republika, se je zaščita, ki jo uživa označba porekla, za znak BUD med drugim priznala v Franciji (na podlagi Lizbonskega aranžmaja) in v Avstriji (na podlagi dvostranskega sporazuma). Čeprav družba Anheuser-Busch to označbo porekla izpodbija, naj bi bila v Franciji in Avstriji še vedno zaščitena ter naj bi se tam še naprej uporabljala.

57 V zvezi s Francijo družba Budvar poudarja, da so pogodbenice Lizbonskega aranžmaja, če je označba porekla priznana in zaščitena v državi porekla, v skladu s členom 1(2) navedenega aranžmaja dolžne zaščititi zadevno označbo porekla na svojem ozemlju. Francija naj ne bi poslala nobenega obvestila o izjavi o zavrnitvi zaščite označbe porekla „bud“ na podlagi člena 5(3) Lizbonskega aranžmaja. Poleg tega v zvezi s tem, da je Tribunal de grande instance de Strasbourg (prvostopenjsko sodišče v Strasbourgu, Francija) 30. junija 2004 razglasilo, da se registracija označbe porekla „bud“ na podlagi Lizbonskega aranžmaja razveljavi na ozemlju Francije, družba Budvar pojasnjuje, da je ta sodba trenutno predmet pritožbenega postopka pred Cour d'appel de Colmar (pritožbeno sodišče v kraju Colmar, Francija). Sodba, ki jo je izdalo Tribunal de grande instance de Strasbourg, naj torej ne bi bila dokončna. Označba porekla „bud“ naj bi se v Franciji še naprej uporabljala. V teh okoliščinah družba Budvar trdi, da po francoskem pravu ni pravnega sredstva za razveljavitev označbe porekla, in v tej točki predloži mnenje profesorja prava. Družba Budvar tudi poudarja, da je po sodbi, ki jo je izdalo Tribunal de grande instance de Strasbourg, francoski nacionalni inštitut za industrijsko

lastnino (INPI) 19. maja 2005 zavrnil prijavo za registracijo besedne znamke BUD za označevanje piva, ki jo je 30. septembra 2004 vložila družba Anheuser-Busch. Te odločbe naj družba Anheuser-Busch ne bi izpodbijala.

58 V zvezi z Avstrijo ter zadevami T-225/06, T-255/06 in T-309/06 družba Budvar pojasnjuje, da v okviru spora, ki poteka v tej državi članici, še ni bila sprejeta nobena pravnomočna sodna odločba. V ta namen družba Budvar predloži tri novejše sodne odločbe, zadnjo med njimi je 10. julija 2006 izdalo Oberlandesgericht Wien (višje regionalno sodišče na Dunaju, Avstrija). S to odločbo naj bi se odredilo imenovanje izvedenca, ki naj bi v bistvu ugotovil, ali češki potrošniki povezujejo izraz „bud“ s pivom in ali v tem primeru to poimenovanje lahko razumemo kot sklicevanje na določen kraj, regijo ali državo, povezano s poreklom piva. Torej naj ne bi bilo izpodbitno, da je v nasprotju s trditvami odbora za pritožbe označba porekla „bud“ v Avstriji še vedno zaščitena.

59 UUNT najprej poudari, da družba Budvar v postopku pred odborom za pritožbe ugovora ni utemeljila na podlagi mednarodne figurativne znamke št. 361.566, na katero se je sklicevala na začetku. Poleg tega naj bi družba Budvar glede označbe porekla „bud“ pri ugovoru vztrajala samo v povezavi z zaščito, ki za navedeno označbo velja v Franciji in Avstriji. Pravicam v zvezi z Italijo in s Portugalsko, na katere se je sklicevala na začetku, naj bi se odtlej za namene ugovora odpovedala.

60 Dalje UUNT navaja, prvič, da dejansko ni pristojen za odločanje o veljavnosti prejšnje pravice, navedene v utemeljitev ugovora.

61 Vendar naj v obravnavanem primeru odbor za pritožbe ne bi odločal o veljavnosti prejšnje označbe porekla. Presojal naj bi samo obseg njene zaščite. Šlo naj bi za pravno vprašanje, o katerem je moral UUNT odločati po uradni dolžnosti, čeprav stranke v zvezi s tem niso navedle trditev (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 1. februarja 2005 v zadevi SPAG proti UUNT – Dann in Backer (HOOLIGAN), T-57/03, ZOdl., str. II-287, točka 21, in z dne 13. junija 2006 v zadevi Inex proti UUNT – Wiseman (Prikaz kravjega kožuha), T-153/03, ZOdl., str. II-1677, točka 40).

62 Razlikovanje med veljavnostjo in izvršljivostjo prejšnje pravice naj bi bilo določeno tudi z zakonodajo Skupnosti (UUNT se sklicuje zlasti na člen 53(1), člen 43(2) in (3), člen 78(6) ter člen 107(3) Uredbe št. 40/94). Mogoče so torej okoliščine, v katerih prejšnje pravice, čeprav je veljavna, ne bi bilo mogoče izvajati. V okviru uporabe člena 8(4) Uredbe št. 40/94 mora UUNT razlagati in uporabljati nacionalno pravo po zgledu nacionalnega sodišča.

63 Drugič, kar zadeva zaščito označbe porekla „bud“ v Franciji na podlagi Lizbonskega aranžmaja, UUNT s sklicevanjem na točko 20 odločbe, ki jo je odbor za pritožbe izdal v zadevi R 234/2005-2, navaja, da člen 2(1) navedenega aranžmaja in člen L. 641-2 francoskega kmetijskega zakonika (v nadaljevanju: kmetijski zakonik) določata, da mora biti zadevna označba porekla sestavljena iz „geografskega imena“. Družba Budvar naj bi priznala, da izraz „bud“ ni geografsko ime, čeprav izhaja iz geografskega imena. Glede sklicevanja družbe Budvar na člen 2(3) Uredbe št. 2081/92, ki jo je nadomestila Uredba Sveta (ES) št. 510/2006 z dne 20. marca 2006 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 93, str. 12), UUNT poudarja, da ta uredba ni bila navedena v utemeljitev ugovorov. UUNT iz tega sklepa, da bi francosko sodišče menilo, da se na okrajšavo geografskega imena, kot je izraz „bud“, ni mogoče sklicevati v okviru nasprotovanja uporabi enake znamke, čeprav je zadevni izraz zaščiten na podlagi Lizbonskega aranžmaja.

64 UUNT dodaja, da čeprav Lizbonski aranžma običajno prevlada nad nacionalnim pravom, njegov člen 8 določa, da se postopki, ki so nujno potrebni za zagotovitev zaščite označb porekla, lahko izvajajo „na podlagi nacionalne zakonodaje“. Poleg tega naj bi bilo razlikovanje med veljavnostjo in izvršljivostjo označbe porekla, ki ni sestavljena iz geografskega imena, popolnoma upravičeno. Prvič, tako razlikovanje naj bi bilo določeno v pravilu 16(1) izvedbene uredbe Lizbonskega aranžmaja, ki določa, da se „učinki“ mednarodne registracije (ne registracije kot takšne) lahko razveljavijo v državi pogodbenici. Nadalje, takšno razlikovanje naj bi bilo upravičeno, da bi se izognili vsakršnemu izkrivljanju konkurence, če kot trdi družba Budvar, po francoskem pravu ni mogoče razveljaviti učinkov označbe porekla „bud“ v Franciji.

65 Tretjič, glede zaščite označbe porekla „bud“ v Avstriji na podlagi dvostranskega sporazuma, navedenega v okviru zadev T-225/06, T-255/06 in T-309/06, UUNT trdi, da člen 2 navedenega sporazuma napotuje na to, da mora biti zaščiteno ime geografsko, čeprav lahko „vsebuje“ tudi druge informacije (kot so negeografski elementi). Negeografskega imena naj ne bi bilo mogoče zaščititi. Kljub temu UUNT navaja, da je Sodišče v sodbi z dne 18. novembra 2003 v zadevi Budejovický Budvar (C-216/01, Recueil, str. I-13617) upoštevalo nekoliko drugačno razlago člena 2. Razlaga, ki jo je upoštevalo Sodišče, naj bi pomenila, da lahko zadevno ime „sestavljajo“ drugi podatki.

66 V vsakem primeru UUNT meni, da bi avstrijsko sodišče zahtevalo dokaz o tem, da v državi porekla (to je v Češki republiki) potrošniki znak BUD na pivu pojmujejo kot sklicevanje na mesto Češke Budjejovice. To naj bi potrjevalo stališče Sodišča v zgoraj v točki 65 navedeni sodbi Budejovický Budvar, v katerem je to menilo, da „čeprav iz preverjanj predložitvenega sodišča izhaja, da glede na dejanske okoliščine in pojmovanja v Češki republiki ime ‚bud‘ označuje regijo ali kraj na ozemlju te države ter da je njegova zaščita v njej upravičena glede na merila iz člena 30 ES, pa navedeni člen tudi ne nasprotuje temu, da bi se ta zaščita razširila na ozemlje države članice, kakršna je v obravnavanem primeru Republika Avstrija“ (točka 101 sodbe). Vendar naj bi odbor za pritožbe upravičeno navedel, da v obravnavanem primeru ni dokazov, da naj bi bilo ime mesta Češke Budjejovice skrajšano v „Bud“. Zato naj bi si težko predstavljali,

da bodo kupci piva v Češki republiki izraz „bud“ povezali z dejstvom, da je bilo pivo varjeno na natančno določenem geografskem prostoru te države.

67 Četrtič, UUNT s sklicevanjem na točki 21 in 29 odločbe, izdane v zadevi R 234/2005-2, poudarja, da je odbor za pritožbe menil, da je družba Budvar dokazala uporabo izraza „bud“ kot znamke, ne pa tudi kot označbe porekla. V zvezi s tem glede trditve družbe Budvar, da izraz „bud“ uporablja hkrati kot znamko in kot označbo porekla, UUNT opozarja, da vsaka pravica intelektualne lastnine izpolnjuje svojo bistveno funkcijo. V določenih primerih bistvene funkcije nekaterih pravic niso združljive. Bistvena funkcija označbe porekla naj bi bila zagotavljati, da ima proizvod, ki izvira iz določene države, regije ali kraja, kakovost in značilnosti, ki so izključno ali predvsem posledica geografskega okolja z naravnimi in s človeškimi faktorji, ki so zanj značilni. Bistvena funkcija znamke naj bi bila zagotavljati trgovski izvor proizvoda. Ker družba Budvar ne nasprotuje temu, da se izraz „bud“ uporablja kot znamka, ta ne izpolnjuje bistvene funkcije označbe porekla in ne more biti upravičen do zaščite, ki velja zanjo. Odbor za pritožbe naj bi v teh okoliščinah ocenil, da bi francoska in avstrijska sodišča prišla do enakega sklepa ter družbi Budvar ne bi dodelila zaščite pred uporabo znamke, ki je enaka zahtevani prejšnji pravici.

68 Petič, UUNT navaja sodne odločbe, izdane v Avstriji in Franciji.

69 UUNT v zvezi z Avstrijo v okviru zadev T-225/06, T-255/06 in T-309/06 poudarja, da naj bi Sodišče v zgoraj v točki 65 navedeni sodbi Budejovický Budvar navedlo, da bi bila „preprosta ali posredna označba geografskega izvora“ (kakršna je po mnenju UUNT „bud“) lahko zaščitena na podlagi zadevnega dvostranskega sporazuma, razen če bi bila sestavljena iz „imena, ki se v tej državi ne bi niti neposredno niti posredno nanašalo na geografski izvor proizvoda, ki ga označuje“ (točki 107 in 111 sodbe). Handelsgericht Wien (gospodarsko sodišče na Dunaju) in v pritožbenem postopku Oberlandesgericht

Wien naj prejšnji označbi porekla ne bi dodelili zaščite pred uporabo zadevnega znaka s strani družbe Anheuser-Busch za pivo. Dejstvo, da je Oberlandesgericht Wien s sodbo z dne 10. julija 2006 odredilo imenovanje izvedenca, ki naj bi ugotovil, ali se za izraz „bud" lahko šteje, da se neposredno ali posredno nanaša na geografski izvor piva, naj ne bi vplivalo na rešitev tega spora pred Sodiščem prve stopnje. Prvič, pritrdilni odgovor sodišča Oberlandesgericht Wien na to vprašanje naj ne bi vplival na zakonitost izpodbijanih odločb, ker naj bi se zgodil po njihovem sprejetju. Drugič, dokazno breme, da avstrijsko pravo ščiti navedeno prejšnjo pravico, naj bi bilo na strani družbe Budvar. Pred organi UUNT bi torej morala dokazati, da so izpolnjeni pogoji, ki jih je v sodbi navedlo Sodišče. Ker takega dokaza ni bilo, naj bi bil sklep odbora za pritožbe utemeljen. In končno, v sodbi sodišča Handelsgericht Wien z dne 22. marca 2006, ki jo je družba Budvar predložila Sodišču prve stopnje, naj bi se na podlagi dokumentov, predloženih v obravnavo, presodilo, da se izraz „bud" ne navezuje na natančno določeno geografsko ime v Češki republiki.

70 UUNT v zvezi s Francijo najprej navaja, da dejstvo, da je sodba z dne 30. junija 2004, ki jo je izdalo Tribunal de grande instance de Strasbourg, predmet pritožbe, ne vpliva na ugotovitev odbora za pritožbe, da družbi Budvar „še ni uspelo, da bi distributerju [družbe Anheuser-Busch] preprečila prodajo piva v Franciji pod znamko BUD" (točka 34 odločbe, izdane v zadevi R 234/2005-2). Ta sodba naj bi tudi potrdila ugotovitev, da je izraz „bud" preprosto in posredno poimenovanje geografskega izvora proizvoda, tj. ime, ki se ne navezuje na določeno kakovost, ugled ali posebnost glede na geografski izvor. Tribunal de grande instance de Strasbourg naj bi na podlagi tega menilo, da izraz „bud" ne spada na področje uporabe člena 2(1) Lizbonskega aranžmaja, ne da bilo treba ugotoviti, ali izraz „bud" lahko označuje natančno določen geografski prostor. Če bi moralo Cour d'appel to sodbo razveljaviti, to ne bi vplivalo na zakonitost izpodbijanih odločb, ker bi bila sodba o razveljavitvi izdana po njihovem sprejetju. Odločbe INPI, na katere se sklicuje družba Budvar, naj ne bi vplivale na izpodbijane odločbe, prvič, ker se v njih odloča o registraciji in ne o uporabi znamke, dalje, ker v njih ni nikjer navedeno, da naj bi bile dokončne, in nazadnje, ker imajo te upravne odločbe manjšo moč kot sodba, ki jo izda civilno sodišče.

71 Družba Anheuser-Busch najprej navaja nekaj ugotovitev v zvezi z zadevo T-257/06, ki se nanaša na zahtevo za registracijo št. 4. Družba Anheuser-Busch najprej poudarja, da družba Budvar v utemeljitev svojega ugovora ni navedla označbe porekla „bud“, ki je zaščitena v Avstriji, v nasprotju s tem, kar je odbor za pritožbe navedel v odločbi z dne 28. junija 2006 (zadeva R 802/2004-2). Dalje, v zvezi s storitvami, na katere se nanaša zahteva za registracijo št. 4, družba Anheuser-Busch navaja, da naj bi bili proizvodi iz razredov 35, 38 in 41 ter storitve „upravljanja baz podatkov“ iz razreda 42 že dokončno registrirani. Postopek pred odborom za pritožbe naj bi se nanašal samo na „storitve v restavracijah, kavarnah in pivnicah“ iz razreda 42, ker je oddelek za ugovore ugodil samo ugovoru v zvezi s tem ter ker je od vseh strank samo intervenientka vložila pritožbo zoper to odločbo. Zato naj bi bila odločba oddelka za ugovore dokončna v delu, v katerem zavrača ugovor v zvezi s storitvami iz razredov 35, 38 in 41 ter v zvezi s storitvami „upravljanja baz podatkov“ iz razreda 42.

72 Družba Anheuser-Busch najprej v vseh zadevah tudi navaja, da se je družba Budvar pred odborom za pritožbe sklicevala na označbe porekla „bud“ na Portugalskem in v Italiji, čeprav naj bi se te pravice v teh državah razveljavile in naj bi oddelek za ugovore ugotovil, da obstoj teh pravic ni bil dokazan. Družba Anheuser-Busch navaja, da se družba Budvar pred Sodiščem prve stopnje sklicuje samo na označbe porekla „bud“ v Franciji ter v okviru zadev T-225/06, T-255/06 in T-309/06 v Avstriji. Družba Anheuser-Busch iz tega sklepa, da je podlaga za ugovor dejansko omejena na te pravice.

73 Nadalje, družba Anheuser-Busch poda svojo razlago člena 8(4) Uredbe št. 40/94. Meni zlasti, da naj bi se ta določba nanašala predvsem na neregistrirane pravice, torej na pravice, ki nastanejo in se ohranijo zaradi dejanske uporabe na trgu. Drugače naj bi bilo z registriranimi znamkami, katerih obstoj in veljavnost izhajata iz registracije. V okviru tega naj bi se zakonodajalec Skupnosti odločil, da se v zvezi z znaki, ki se uporabljajo v gospodarskem prometu, ne bo skliceval izključno na nacionalno pravo, ampak se bo nanj skliceval samo glede obstoja in obsega pravic, ki izhajajo iz „uporabe“ navedenih znakov. Po teh načelih naj bi se ravnalo High Court of Justice (England & Wales) (visoko civilno sodišče, Anglija in Wales) v zadevi „COMPASS“ (24. marca 2004). V skladu s temi načeli naj bi UUNT imel ne le možnost, ampak tudi dolžnost, da o veljavnosti prejšnjih pravic odloča na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94. Družba Anheuser-Busch napotuje tudi na direktive, ki se nanašajo na postopke pred UUNT (oddelek 5.3.4 poglavja 4 dela C). Čeprav člen 8(4) Uredbe št. 40/94 ne določa vsebinskih pogojev za

obseg take „uporabe“, pa naj bi bilo glede na delovanje in zgradbo tega člena očitno, da je bil namen zakonodajalca Skupnosti, da se za zaščito neregistriranih pravic uporabijo strožji pogoji kot za registrirane znamke. S tega vidika naj bi bilo treba resno uporabo, ki se zahteva v členih 15 in 43 Uredbe št. 40/94, šteti za absolutno spodnjo mejo uporabe, ki se zahteva v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

74 Glede vsebine družba Anheuser-Busch navaja, prvič, da odbor za pritožbe ni odločal o veljavnosti zadevnih označb porekla. Odbor za pritožbe naj bi menil, da v obravnavanem primeru ni šlo za označbo porekla.

75 Drugič, družba Anheuser-Busch trdi, da izraz „bud“ ni ime kraja, in napotuje zlasti na nekatere dokumente, ki jih je predložila UUNT. Družba Anheuser-Busch zlasti pojasnjuje, da registracija določene označbe porekla ne more dati geografske konotacije izrazu, ki nima take konotacije. Poleg tega bi se tudi ob domnevi, da je nemško ime „Budweis“ mogoče povezati z mestom Češke Budjejovice – česar družba Budvar ni dokazala –, od potrošnikov zahteval dodaten miselni napor. Zato naj ne bi bilo očitno, da se izraz „bud“ razume v pomenu „Budweis“ in povezuje z mestom Češke Budjejovice. Še več, tudi če bi držalo, da okrajšave geografskih imen lahko prevzamejo geografsko značilnost polnega imena, pa naj bi bilo to mogoče samo pri res splošno razširjenih okrajšavah. Vendar naj ne bi bilo nobene trditve niti dokaza o tem, da se izraz „bud“ uporablja in razume kot okrajšava imena Češke Budjejovice. Enako naj bi veljalo za domišljijske izraze, ki naj nikakor ne bi izpolnjevali pogojev iz Lizbonskega aranžmaja, saj se ta glede na člen 2(1) navedenega aranžmaja nanaša na obstoječe kraje. Domišljijski

izrazi naj bi bili v vsakem primeru lahko zaščiteni samo, če bi bili razumljeni v geografskem smislu, kar pa v obravnavanem primeru naj ne bi držalo.

76 Tretjič, družba Anheuser-Busch meni, da je bil odbor za pritožbe pristojen za ugotavljanje, ali je izraz „bud“ označba porekla ali ne. V zvezi s tem odbora za pritožbe naj ne bi zavezoval niti Lizbonski aranžma niti dvostranski sporazum. V okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94 bi moral UUNT dokazati, da so izpolnjeni vsi pogoji za sprejetje relativnega razloga za zavrnitev. Drugače kot pri registriranih znamkah UUNT naj ne bi zavezovala nobena prejšnja nacionalna upravna odločba, kot je registracija naslova. UUNT naj bi bil pristojen za odločanje o obstoju in veljavnosti pravice, ki je predmet zadevnega naslova, ter naj bi v okviru tega imel enako pristojnost kot nacionalna sodišča. S tem da odbor za pritožbe izjavi, da varstvo iz naslova geografskega imena ni veljavno, te pravice ne razveljavi, navaja samo ugotovitev, da zahtevana pravica ne more biti ovira za registracijo znamke Skupnosti.

77 Četrtič, francoska in avstrijska sodišča naj bi presodila, da izraz „bud“ ni upravičen do nikakršne zaščite kot označba porekla. Čeprav te sodne odločbe še niso dokončne in zavezujoče, pa naj bi potrjevale pravilnost presoje dejstev, ki jo je v izpodbijani odločbi izvedel odbor za pritožbe.

78 Družba Anheuser-Busch v okviru zadev T-255/06, T-257/06 in T-309/06 dodaja, da naj UUNT ne bi bil obveščen o odločbi INPI, ki je bila vročena 19. maja 2005 in na katero se družba Budvar sklicuje v tožbah, zato bi jo bilo treba šteti za nedopustno. Odločba INPI, na katero se sklicuje družba Budvar, naj bi bila v vsakem primeru samo začasna, dokončna zavrnitev registracije pa naj bi temeljila na procesnem in ne na vsebinskem vprašanju. V zvezi s tem družba Anheuser-Busch napotuje na vlogo z dne 6. aprila 2006, ki jo je vložila pri odboru za pritožbe v okviru postopka v zadevi T-257/06.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

79 Poudariti je treba, da člen 8(4) Uredbe št. 40/94 dovoljuje vložitev ugovora zoper prijavo znamke Skupnosti na podlagi znaka, ki ni prejšnja znamka, pri čemer ta primer ureja člen 8(1), (2), (3) in (5) (sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. junija 2007 v združenih zadevah Budějovický Budvar in Anheuser-Busch proti UUNT (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, T-57/04 in T-71/04, ZOdl., str. II-1829, točka 85). V skladu s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 morajo biti pravice, ki iz tega izhajajo, na podlagi zakonodaje Skupnosti ali prava države članice, ki se uporabi za ta znak, pridobljene pred datumom vložitve prijave znamke Skupnosti ali pred datumom prednostne pravice, navedene v podporo prijavi znamke Skupnosti. V skladu s pravom države članice, ki se uporabi za ta znak, ta imetniku vedno podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

80 V povezavi s tem je moral ugovor na podlagi pravila 15(2) Uredbe št. 2868/95, kot se je uporabljalo ob vložitvi ugovora družbe Budvar, med drugim vsebovati navedbo prejšnje pravice in ime države članice ali držav članic, v katerih ta pravica obstaja, ter prikaz in po potrebi opis prejšnje pravice. Poleg tega so morali ugovor v skladu s pravilom 16(2) Uredbe št. 2868/95, kot se je uporabljalo ob vložitvi ugovora družbe Budvar, po možnosti spremljati dokazi o pridobitvi in obsegu zaščite te pravice.

81 V obravnavanem primeru je odbor za pritožbe v bistvu menil, da je treba najprej ugotoviti, ali je znak BUD dejansko označba porekla. V zvezi s tem je odbor za pritožbe najprej navedel, da je označba porekla geografska označba, ki potrošnike seznanja s tem, da proizvod izvira iz natančno določenega kraja, regije ali ozemlja in da ima

nekatere značilnosti, ki jih je mogoče pripisati geografskemu okolju, v katerem je bil proizveden, kot so naravni in človeški dejavniki. Dalje je odbor za pritožbe ugotovil, da si je težko predstavljati, kako bi znak BUD lahko šteli za označbo porekla ali celo za posredno označbo geografskega izvora. Odbor za pritožbe je zlasti menil, da izraz „bud" ne ustreza kraju v Češki republiki. Nobenih dokazov naj ne bi bilo, da se je ime kraja, v katerem ima sedež družba Budvar (to je mesto Češke Budjejovice, katerega nemško ime je „Budweis"), skrajšalo v „Bud". Zato naj bi si težko predstavljali, da bi potrošniki v Franciji, Italiji, na Portugalskem in v Avstriji izraz „bud" lahko razumeli kot označbo porekla, tj. pivo, ki se vari v natančno določenem geografskem prostoru Češke republike in ima določene značilnosti, ki jih je mogoče pripisati njegovemu geografskemu okolju. Odbor za pritožbe je še navedel, da naj bi družba Budvar uporabljala znak BUD kot znamko in ne kot označbo porekla. Poleg tega se ne zdi, da bi katera druga družba iz mesta Češke Budjejovice (v katerem ima sedež družba Budvar) imela dovoljenje za varjenje piva pod označbo porekla „bud". In končno, na podlagi teh ugotovitev je odbor za pritožbe menil, da je drugotnega pomena, ali se znak BUD v Avstriji (na podlagi dvostranskega sporazuma med to državo članico in Češko republiko) ali v Franciji, Italiji in na Portugalskem (na podlagi Lizbonskega aranžmaja) šteje za zaščiteno označbo porekla. Tudi če bi znak BUD v eni od teh držav šteli za označbo porekla, naj bi bilo očitno, da v skladu s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 ugovor ne more uspeti na podlagi pravice, ki je predstavljena kot označba porekla, vendar to v resnici ni (odločba odbora za pritožbe z dne 14. junija 2006, zadeva R 234/2005-2, točke od 19 do 22, s sklicevanjem v drugih izpodbijanih odločbah).

82 Za preizkus izpodbijanih odločb je treba razlikovati med označbo porekla „bud", registrirano na podlagi Lizbonskega aranžmaja, in označbo „bud", zaščiteno na podlagi dvostranskega sporazuma. Poudariti je treba, da Evropska skupnost ni pogodbenica navedenega aranžmaja ali sporazuma.

Označba porekla „bud“, registrirana na podlagi Lizbonskega aranžmaja

83 Treba je navesti, da je odbor za pritožbe, kot izhaja iz izpodbijanih odločb, preučil, ali je znak BUD „[…] dejansko označba porekla“. V okviru tega je odbor za pritožbe menil, da zadevnega ugovora v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ni mogoče sprejeti na podlagi pravice, ki je „predstavljena kot označba porekla“, vendar v resnici „to ni“. Poleg tega je odbor za pritožbe ocenil, da je „drugotnega pomena“, ali se znak BUD zlasti v Franciji na podlagi Lizbonskega aranžmaja šteje za zaščiteno označbo porekla. Iz tega izhaja, da je odbor za pritožbe izrazil stališče o opredelitvi za „označbo porekla“, ne da bi preučil obseg zaščite zadevne označbe porekla glede na navedene nacionalne pravice.

84 Prvič, ne da bi se bilo treba pri prvem delu vprašati o učinkih Lizbonskega aranžmaja na zaščito navedene prejšnje pravice na podlagi francoskega prava, je treba opozoriti, da se registracija označb porekla na podlagi navedenega aranžmaja izvede na zahtevo organov držav pogodbenic, in sicer v imenu fizičnih ali pravnih oseb javnega ali zasebnega prava, ki so imetniki pravice do uporabe teh označb na podlagi svoje nacionalne zakonodaje. V okviru tega lahko organi držav pogodbenic v enem letu od prejema obvestila o registraciji z navedbo razlogov izjavijo, da ne morejo zagotoviti zaščite označbe porekla (člen 5(1) in (3) Lizbonskega aranžmaja).

85 Drugič, treba je ugotoviti, da se za označbo porekla, registrirano na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ne more šteti, da je generična, če je v državi porekla zaščitena kot označba porekla. Na podlagi tega je zaščita označbe porekla zagotovljena, ne da bi bilo potrebno podaljšanje (člen 6 in člen 7(1) Lizbonskega aranžmaja).

86 Tretjič, če se učinki mednarodne registracije razveljavijo v državi pogodbenici in če razveljavitve ni več mogoče izpodbijati, pravilo 16 izvedbene uredbe Lizbonskega aranžmaja določa, da mora pristojni organ te države pogodbenice o navedeni razveljavitvi obvestiti mednarodni urad. V takem primeru se v obvestilu navede organ, ki je razglasil razveljavitev. Iz tega izhaja, da lahko v skladu z Lizbonskim aranžmajem učinke registrirane označbe porekla razveljavi samo organ ene od držav pogodbenic navedenega sporazuma.

87 V obravnavanem primeru je bila označba porekla „bud“ (št. 598) registrirana 10. marca 1975. Francija v enoletnem roku po prejemu obvestila o registraciji ni izjavila, da ne more zagotoviti zaščite navedene označbe porekla. Poleg tega so bili ob sprejetju izpodbijanih odločb učinki zadevne označbe porekla razveljavljeni s sodbo z dne 30. junija 2004, ki jo je izdalo Tribunal de grande instance de Strasbourg. Vendar iz dokumentov, predloženih v obravnavo, izhaja, da je družba Budvar vložila pritožbo zoper to sodbo, pri čemer je imela ta pritožba odložilni učinek. Iz tega izhaja, da ob sprejetju izpodbijanih odločb učinki zadevne označbe porekla v Franciji niso bili razveljavljeni z odločbo, zoper katero se ne bi bilo mogoče pritožiti.

88 Kot izhaja iz pete uvodne izjave Uredbe št. 40/94, zakonodaja Skupnosti v zvezi z znamkami ne nadomesti zakonov držav članic o znamkah (sodba Sodišča prve stopnje z dne 20. aprila 2005 v zadevi Atomic Austria proti UUNT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), T-318/03, ZOdl., str. II-1319, točka 31). Na podlagi tega je Sodišče prve stopnje menilo, da veljavnosti nacionalne znamke ni mogoče izpodbijati v okviru postopka za registracijo znamke Skupnosti (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 23. oktobra 2002 v zadevi Matratzen Concord proti UUNT – Hukla Germany (MATRATZEN), T-6/01, Recueil, str. II-4335, točka 55; z dne 30. junija 2004 v zadevi BMI Bertollo proti UUNT – Diesel (DIESELIT), T-186/02, ZOdl., str. II-1887,

točka 71; z dne 21. aprila 2005 v zadevi PepsiCo proti UUNT – Intersnack Knabber-Gebäck (RUFFLES), T-269/02, ZOdl., str. II-1341, točka 26, in z dne 22. marca 2007 v zadevi Saint-Gobain Pam proti UUNT – Propamsa (PAM PLUVIAL), T-364/05, ZOdl., str. II-757, točka 88).

89 Iz tega izhaja, da sistem, vzpostavljen z Uredbo št. 40/94, temelji na domnevi, da mora UUNT upoštevati obstoj prejšnjih pravic, zaščitenih na nacionalni ravni. Tako člen 8(1) v povezavi s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 določa, da lahko imetnik drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu in je več kot zgolj lokalnega pomena ter velja v državi članici, pod pogoji, določenimi s to uredbo, vloži ugovor zoper registracijo znamke Skupnosti (po analogiji glej zgoraj v točki 88 navedeno sodbo ATOMIC BLITZ, točki 31 in 32). Prav zaradi zagotavljanja take zaščite je v členu 8(4) Uredbe št. 40/94 sklicevanje na „zakon[…] države članice, ki […] ureja“ navedeno prejšnjo pravico.

90 Ker učinki označbe porekla „bud“ v Franciji niso bili dokončno razveljavljeni, bi moral odbor za pritožbe na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 upoštevati ustrezno nacionalno pravo in registracijo na podlagi Lizbonskega aranžmaja, pri čemer ni smel izpodbijati dejstva, da je navedena prejšnja pravica „označba porekla“.

91 Dodati je treba, da je imel odbor za pritožbe na podlagi pravila 20(7)(c) Uredbe št. 2868/95 možnost, da ob resnih dvomih glede opredelitve prejšnje pravice za „označbo porekla“ in torej glede zaščite, ki bi ji jo bilo treba dodeliti na podlagi navedenega nacionalnega prava, medtem ko je bilo prav to vprašanje predmet sodnega postopka v Franciji, prekine postopek z ugovorom do dokončne sodbe v zvezi s tem.

92 Ob upoštevanju teh elementov je treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe kršil člen 8(4) Uredbe št. 40/94, ker je menil, prvič, da navedena prejšnja pravica, registrirana na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ni „označba porekla“, in drugič, da je „drugotnega pomena“, ali se znak BUD zlasti v Franciji šteje za zaščiteno označbo porekla, ter ker je menil, da ugovor na tej podlagi ne more uspeti.

Označba „bud“, zaščitena na podlagi dvostranskega sporazuma

93 Iz priloge B k dvostranskemu sporazumu izhaja, da je bil izraz „bud“ opredeljen kot „označba“. Iz navedenega sporazuma ne izhaja, da bi bila označba „bud“ posebej opredeljena kot „označba porekla“. Iz navedenega sporazuma tudi ne izhaja, da se je izraz „bud“ štel za geografsko ime ali sklicevanje na posebnosti zadevnega proizvoda.

94 V zvezi s tem je treba poudariti, da je v smislu člena 2 dvostranskega sporazuma dovolj, da se zadevna imena ali označbe nanašajo neposredno ali posredno na izvor proizvoda, da se lahko navedejo v dvostranskem dogovoru in so na podlagi tega zaščitene z dvostranskim sporazumom. S tega vidika je ta opredelitev širša od tiste, ki jo je upošteval odbor za pritožbe. Menil je namreč, da je „označba porekla“ „geografska označba, ki potrošnike seznanja s tem, da proizvod izvira iz natančno določenega kraja, regije ali ozemlja in da ima nekatere značilnosti, ki jih je mogoče pripisati geografskemu

okolju, v katerem je bil proizveden, kot so naravni in človeški dejavniki“ (odločba odbora za pritožbe z dne 14. junija 2006, zadeva R 234/2005-2, točka 19, s sklicevanjem v drugih izpodbijanih odločbah).

95 Na podlagi teh elementov je treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe storil dve napaki. Prvič, napačno je menil, da je ime „bud“ posebej zaščiteno kot „označba porekla“ na podlagi dvostranskega sporazuma. Drugič, v vsakem primeru je upošteval opredelitev „označbe porekla“, ki ne ustreza opredelitvi označb, zaščitenih na podlagi navedenega sporazuma.

96 Dejstvo, da je lahko družba Budvar navedeno pravico predstavila kot „označbo porekla“, še ne pomeni, da odbor za pritožbe ne bi mogel izvesti celostne presoje predloženih dejstev in dokumentov (glej v tem smislu zgoraj v točki 88 navedeno sodbo ATOMIC BLITZ, točka 38). To je še posebej pomembno, kadar ustrezna opredelitev prejšnje pravice lahko vpliva na učinke navedene pravice v okviru postopka z ugovorom. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je UUNT včasih dolžan upoštevati zlasti nacionalno zakonodajo države članice, v kateri je zaščitena prejšnja znamka, na kateri temelji ugovor. Če so take informacije potrebne za presojo pogojev uporabe razloga za zavrnitev zadevne registracije in predvsem resničnosti navedenih dejstev ali dokazne moči predloženih dokumentov, se mora UUNT po uradni dolžnosti in s sredstvi, ki se mu zdijo za to primerna, pozanimati o nacionalni zakonodaji zadevne države članice. Omejitev dejanske podlage preizkusa UUNT namreč ne izključuje, da ta poleg dejstev, ki so jih izrecno navedle stranke iz postopka z ugovorom, upošteva tudi splošno znana dejstva, to pomeni dejstva, ki jih lahko pozna vsak in jih je mogoče dobiti iz splošno dostopnih virov (sodba Sodišča prve stopnje z dne 22. junija 2004 v zadevi Ruiz-Picasso in drugi proti UUNT – DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, ZOdl., str. II-1739, točka 29, in zgoraj v točki 88 navedena sodba ATOMIC BLITZ, točka 35). Ta načela se lahko uporabijo v obravnavanem primeru. Odbor za pritožbe je imel na voljo potrebne elemente za celovito presojo dejstev.

97 Ob upoštevanju teh elementov je treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe kršil člen 8(4) Uredbe št. 40/94, ker je menil, prvič, da navedena prejšnja pravica, zaščitena na podlagi dvostranskega sporazuma, ni „označba porekla“ glede na opredelitev, ki jo je upošteval odbor za pritožbe, drugič, da je „drugotnega pomena“, ali se znak BUD zlasti v Franciji šteje za zaščiteno označbo porekla, in ker je menil, da ugovor na tej podlagi ne more uspeti.

98 Treba je tudi navesti, da dvostranski sporazum v Avstriji še vedno velja za zaščito označbe „bud“. Iz dokumentov, predloženih v obravnavo, zlasti ne izhaja, da so avstrijska sodišča menila, da Avstrija in Češka republika po razcepitvi Socialistične republike Češkoslovaške nista hoteli uporabiti načela kontinuitete pogodb za dvostranski sporazum. Poleg tega ni dokazov, da naj bi Avstrija in Češka republika odpovedali navedeni sporazum. Poleg tega v postopkih, ki potekajo v Avstriji, še ni bilo sprejete dokončne sodne odločbe. V teh okoliščinah bi zaradi enakih razlogov, kot so navedeni zgoraj v točkah 88 in 89, odbor za pritožbe moral na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 upoštevati prejšnjo pravico, na katero se je sklicevala družba Budvar, ne da bi lahko izpodbijal samo opredelitev navedene pravice.

99 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi del edinega tožbenega razloga sprejeti kot utemeljen.

100 Ker izpodbijane odločbe temeljijo še na drugih dodatnih ugotovitvah, ki so predmet drugega dela, jih je treba preučiti v nadaljevanju.

2. *Drugi del, ki se nanaša na uporabo pogojev iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94*

a) Trditve strank

Trditve družbe Budvar

101 Prvič, družba Budvar navaja, da je imetnica navedene prejšnje pravice. Drugič, izpodbija ugotovitev odbora za pritožbe, da se znak BUD ne uporablja v gospodarskem prometu. Tretjič, meni, da je odbor za pritožbe napačno ugotovil, da ni bilo dokazano, da ji zadevna označba daje pravico, da lahko prepove uporabo izraza „bud“ kot znamke v Avstriji in Franciji.

– Pogoj, da je stranka, ki ugovarja, imetnica navedene prejšnje pravice

102 Družba Budvar trdi, da je glede na člen 8(4) Uredbe št. 40/94 imetnica navedene prejšnje pravice. V nasprotju s tem, na kar očitno napotuje odbor za pritožbe v točki 21 odločbe, izdane v zadevi R 234/2005-2, družba Budvar poudarja, da dejstvo, da je edina imetnica pravice do uporabe označbe porekla „bud“, ni v nasprotju z opredelitvijo tega znaka za označbo porekla, ker skupna uporaba take označbe ni obvezna. V obravnavanem primeru naj bi bila zadevna označba porekla v imenu družbe Budvar registrirana pri češkem ministrstvu za kmetijstvo in pri WIPO, zato se nanjo lahko sklicuje v okviru tega postopka.

– Pogoj, da se navedena prejšnja pravica uporablja v gospodarskem prometu

103 Družba Budvar s sklicevanjem na točki 23 in 24 odločbe v zadevi R 234/2005-2 trdi, da odbor za pritožbe ne bi smel po analogiji uporabiti določb člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 ter pravila 22 Uredbe št. 2868/95, da bi ugotovil, ali se označba porekla „bud“ uporablja „v gospodarskem prometu“.

104 Prvič, družba Budvar poudarja, da se na podlagi člena 8 Uredbe št. 40/94 samo od imetnikov registriranih prejšnjih znamk lahko zahteva, naj v okviru ugovora utemeljijo uporabo svoje pravice. Pravila glede takega dokazovanja naj bi bila nato določena s pravilom 22 Uredbe št. 2868/95. V skladu s členom 43 Uredbe št. 40/94 naj za nobeno drugo navedeno prejšnjo pravico ne bi bilo mogoče predhodno zahtevati dokazov o njeni uporabi.

105 Drugič, družba Budvar s sklicevanjem na šesto in deveto uvodno izjavo Uredbe št. 40/94 navaja, da se registracija znamke Skupnosti zavrne, če bi lahko posegala v „prejšnjo pravico“. Kadar pa je prejšnja pravica znamka, bi se morala dejansko uporabljati, da bi bila lahko pravica, ki jo je mogoče uveljaviti zoper zahtevo za registracijo znamke Skupnosti. Če prejšnja pravica, na kateri temelji ugovor, ni znamka, naj Uredba št. 40/94 ne bi nikjer določala, da je treba dokazati „uporabo“ tega znaka v gospodarskem prometu. Poleg tega naj Uredba št. 40/94 ne bi vsebovala nobene druge določbe o odstopanju od načela varstva prejšnjih pravic, ki nalaga, da je treba dokazati obseg uporabe v gospodarskem prometu. V okviru zadeve T-225/06 družba Budvar navaja, da zadostuje dokaz o dejanski in resni uporabi. V okviru drugih zadev družba Budvar navaja, da zadostuje dokaz o uporabi v gospodarskem prometu.

106 Tretjič, na podlagi analize člena 43 Uredbe št. 40/94 družba Budvar podrobno navaja, da lahko UUNT stranko, ki ugovarja, pozove k predložitvi dokazov o dejanski in resni uporabi znamke, na katero se sklicuje, in sicer na zahtevo prijavitelja znamke Skupnosti. V obravnavanem primeru naj bi družba Anheuser-Busch to možnost uveljavila izključno v zvezi z mednarodno znamko, na katero se je družba Budvar na začetku sklicevala v utemeljitev svojega ugovora (mednarodna znamka št. 361.566). UUNT naj torej ne bi mogel na svojo pobudo zahtevati dokazov o uporabi prejšnje znamke, ker ima to pravico samo prijavitelj znamke Skupnosti. Še toliko manj naj bi imel UUNT pravico, da dokaz o uporabi navedene označbe porekla spremeni v pogoj, ki po njegovem ni bil izpolnjen in je upravičil zavrnitev ugovora. Poleg tega družba Budvar poudarja, da je možnost, da se v okviru ugovora zahteva dokaz o uporabi navedene prejšnje znamke, logična in nujna posledica pravil o razveljavitvi znamk, določenih v členu 10 Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 1989, L 40, str. 1), in člena 50 Uredbe št. 40/94.

107 Četrtič, družba Budvar trdi, da je obrazložitev odbora za pritožbe v nasprotju s sodno prakso Skupnosti v zvezi s pojmom „uporaba v gospodarskem prometu“, kot je povzet v členih 4 in 5 Direktive 89/104 in v členu 9(1) Uredbe št. 40/94. Družba Budvar se sklicuje zlasti na točko 40 sodbe Sodišča z dne 12. novembra 2002 v zadevi Arsenal Football Club (C-206/01, Recueil, str. I-10273) in na točko 114 sodbe Sodišča prve stopnje z dne 10. maja 2006 v zadevi Galileo International Technology in drugi proti Komisiji (T-279/03, ZOdl., str. II-1291). Po mnenju družbe Budvar je „kvalitativno“ merilo uporabe edino merilo, ki ga upošteva sodna praksa, ne glede na kakršno koli „kvantitativno“ merilo. Zato naj bi bila odločilna samo uporaba na trgu, ne pa tudi količinsko obsežna uporaba.

108 Petič, družba Budvar meni, da je obrazložitev odbora za pritožbe v nasprotju s prakso odločanja UUNT. V zvezi s tem se družba Budvar sklicuje na več odločb UUNT, v katerih naj se ne bi zahtevala količinsko obsežna uporaba prejšnje pravice. Poleg tega naj bi se UUNT v združenih zadevah od T-60/04 do T-64/04, ki se nanašajo na besedni znak BUD in v katerih je bila izdana sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. junija 2007 v zadevi Budějovický Budvar proti UUNT – Anheuser-Busch (BUD) (od T-60/04 do T-64/04, neobjavljena v ZOdl.), v celoti zavedal pravne vrednosti označbe porekla.

V zvezi s tem se družba Budvar sklicuje na več vlog iz teh zadev, ki jih prilaga tožbi. Iz teh elementov naj bi izhajalo, da praksa odločanja UUNT upošteva kvalitativno razlago in ne kvantitativne razlage pojma „znak, ki se uporablja v gospodarskem prometu“. Sodišče prve stopnje bi moralo, poleg tega da je izpodbijane odločbe razglasilo za nezakonite, tudi ugotoviti, da posegajo v načelo enakega obravnavanja. V zvezi s tem družba Budvar napotuje na točko 70 sodbe Sodišča prve stopnje z dne 27. septembra 2005 v zadevi Cargo Partner proti UUNT (CARGO PARTNER, T-123/04, ZOdl., str. II-3979).

109 Ob upoštevanju vseh teh elementov in dejstva, da je zahteva odbora za pritožbe v zvezi z dokazi o uporabi prejšnjega znaka v nasprotju s predpisi Skupnosti, družba Budvar trdi, da so bili v obravnavanem primeru odboru za pritožbe predloženi dokazi o tem, da je označbo porekla „bud“ uporabljala v okviru svoje gospodarske dejavnosti in ne v zasebne namene. Družba Budvar je v okviru tega postopka znova predložila te dokumente, ki jih v primeru Francije sestavlja več računov, v primeru Avstrije pa v okviru zadev T-225/06, T-255/06 in T-309/06 več pisnih izjav pod prisego, računov in časopisnih izrezkov.

110 Glede presoje odbora za pritožbe, da na podlagi dokumentov, predloženih v upravnem postopku, ni mogoče dokazati uporabe označbe porekla „bud“, ampak samo uporabo znamke BUD, družba Budvar poudarja, da se pojem „uporaba“ ne nanaša na označbo porekla, ker taka pravica ni namenjena individualizaciji proizvoda. Družba Budvar dodaja, da naj bi v obravnavanem primeru že namestitev znaka BUD pomenila hkrati uporabo znamke in označbe porekla. In končno, družba Budvar pojasnjuje, da naj bi UUNT v združenih zadevah od T-60/04 do T-64/04, ki se nanašajo na označbo porekla „bud“ in v katerih je bila izdana zgoraj v točki 108 navedena sodba BUD, priznal, da je uporaba te označbe porekla zadovoljiva.

– Pogoj v zvezi s pravico, ki izhaja iz zadevne označbe

111 Družba Budvar trdi, da ima pravico, da prepove uporabo prijavljene znamke v Franciji, v okviru zadev T-225/06, T-255/06 in T-309/06 pa tudi v Avstriji.

112 V zvezi s Francijo se družba Budvar sklicuje na več določb iz francoske zakonodaje, glede na to, ali so prijavljeni proizvodi in storitve enaki ali podobni pivu oziroma se od njega razlikujejo.

113 Če so zadevni proizvodi enaki ali podobni pivu (to so po mnenju družbe Budvar proizvodi iz zadev T-225/06 in T-309/06 ter proizvodi iz razreda 32 v zadevi T-255/06), se družba Budvar sklicuje na člen L. 115-8(1) ter člen L. 115-16(1) in (4) francoskega Code de la consommation (zakonika o potrošnji, v nadaljevanju: zakonik o potrošnji), ki v bistvu določajo, da se nezakonita uporaba označbe porekla lahko prepove in kaznuje. Ker naj bi bila v obravnavanem primeru prijavljena znamka (zadevi T-225/06 in T-309/06) ali glavni znak na prijavljeni znamki (zadeva T-255/06) povsem enaka zadevni označbi porekla in ker naj bi bili zadevni proizvodi povsem enaki ali podobni, naj bi uporaba znaka BUD s strani družbe Anheuser-Busch škodila navedeni označbi porekla.

114 Ob trditvi, da so zadevne storitve povsem enake ali podobne pivu (po mnenju družbe Budvar so to v zadevi T-257/06 „storitve v restavracijah, kavarnah in pivnicah“ iz razreda 42), se družba Budvar sklicuje na člen L. 641-2 Code rural (kmetijskega zakonika), povzet v členu L. 115-5 zakonika o potrošnji, ki določa, da se „[g]eografsko ime, ki je označba porekla, ali kakršno koli drugo ime, ki nanjo spominja, ne more uporabljati za noben podoben proizvod […], niti za noben drug proizvod ali storitev, če bi taka uporaba lahko zlorabila ali zmanjšala prepoznavnost označbe porekla“. Družba Budvar v zvezi s tem navaja, da pivovarne za promocijo svojih proizvodov in razširitev svojih dejavnosti odprejo restavracije, kavarne ali pivnice pod svojo znamko. Sicer pa naj bi bil očiten namen družbe Anheuser-Busch, da odpre lokal svojimi proizvodi, saj je za proizvode iz razreda 32 vložila izpodbijano zahtevo za registracijo BUD in tudi

prijavo znamke Skupnosti BAR BUD. Poleg tega naj bi bile storitve v restavracijah običajno namenjene pripravi in nudenju obrokov, ob katerih se najpogosteje postrežejo pijače, kot sta vino ali pivo. Tako naj bi registracija znamke BUD za „storitve v restavracijah, kavarnah in pivnicah“ iz člena 42 družbi Anheuser-Busch omogočila odprtje takih lokalov, kar bi bilo zavajajoče za potrošnike, ki bi tja prišli na češko pivo BUD, v resnici pa bi pili drugo pivo.

115 Ob trditvi, da se zadevni proizvodi ali storitve ločijo od piva (po navedbah družbe Budvar so to v zadevi T-255/06 proizvodi iz razredov 16, 21 in 25 ter v zadevi T-257/06 storitve, ki niso „storitve v restavracijah, kavarnah in pivnicah“ iz razreda 42), se družba Budvar sklicuje na člen L. 641-2 navedenega kmetijskega zakonika in trdi, da je ponovna uporaba geografskega imena, ki je označba porekla, brez dodajanja drugih besed, prepovedana za enake, podobne ali različne proizvode. V obravnavanem primeru naj bi bilo treba prepoznavnost označbe porekla „bud“ in tudi nevarnost zmanjšanja ali zlorabe te prepoznavnosti šteti za splošno znano dejstvo. Prvič, družba Budvar s sklicevanjem na člen 2 Lizbonskega aranžmaja navaja, da je bila prepoznavnost piva, ki se vari v mestu Budweis, v Češki republiki nujno dokazana za pridobitev zadevne označbe porekla „bud“. V skladu s členom 1(2) Lizbonskega aranžmaja naj bi bila označba porekla, registrirana na podlagi navedenega aranžmaja, na francoskem ozemlju zaščitena enako kot nacionalne označbe, ne da bi se zahteval dokaz o njeni kakršni koli dejanski prepoznavnosti. Posledično bi lahko registracija zadevnih znamk zlorabila ali zmanjšala posebno prepoznavnost označbe porekla, katere imetnica je družba Budvar. Noben francoski predpis naj ne bi zahteval, da mora ta posebna prepoznavnost imeti posebej visoko raven, da se lahko njena zaščita razširi na drugačne proizvode. Sicer pa naj bi bila taka zahteva v nasprotju s členom 3 Lizbonskega aranžmaja, ki naj bi določal absolutno zaščito za označbe porekla, ne da bi se zahteval pogoj, povezan s prepoznavnostjo oznake, niti z enakostjo ali s podobnostjo blaga, na katero je nameščen sporni znak, s proizvodom, zaščitenim z označbo porekla. Načelo hierarhije predpisov naj bi nalagalo, da je treba člen L. 641-2 kmetijskega zakonika razlagati z vidika člena 3 Lizbonskega aranžmaja. Drugič, družba Budvar poudarja, da se nevarnost zlorabe ali zmanjšanja prepoznavnosti označbe porekla lahko presoja glede na odnos prijavitelja izpodbijane znamke. V tem pogledu naj bi znamke prijavil neposredni konkurent družbe Budvar, ki se je nujno zavedal prepoznavnosti zadevne označbe porekla vsaj na češkem ozemlju. Okoliščine vložitve zadevnih zahtev za

registracijo naj bi razkrivale očitno željo prijavitelja, da škodi prepoznavnosti zadevne označbe porekla, in sicer z zmanjšanjem in uničenjem njene enkratnosti z odvzemom pomena imenu „bud“, razkrivale pa naj bi tudi poskus prilastitve te označbe porekla s pridobitvijo znamke BUD.

116 Družba Budvar se v vseh zadevah sklicuje tudi na člena L. 711-3 in L. 711-4 francoskega Code de la propriété intellectuelle (zakonika o intelektualni lastnini, v nadaljevanju: zakonik o intelektualni lastnini).

117 V zvezi s členom L. 711-3 zakonika o intelektualni lastnini družba Budvar poudarja, da ta v bistvu določa, da znaka ni mogoče sprejeti kot znamko, če je v nasprotju z javnim redom ali če je njegova uporaba zakonsko prepovedana. Na podlagi člena L. 714-3 navedenega zakonika bi družba Budvar torej lahko dosegla razveljavitev in prepoved uporabe besedne znamke BUD. Družba Budvar v zadevah T-225/06, T-255/06 in T-309/06 napotuje tudi na več sodnih odločb, izdanih v Franciji, v skladu s katerimi naj bi bila zaščita označb porekla povezana z javnim redom. Zato bi bilo treba v skladu s členom L. 711-3(b) zakonika o intelektualni lastnini šteti, da je zahteva za registracijo znamke, ki se nanaša na znak, ki povzema ali posnema označbo porekla, v nasprotju z javnim redom, ker ne upošteva predpisov o označbah porekla. Na podlagi člena L. 714-3 zakonika o intelektualni lastnini bi družba Budvar lahko dosegla razveljavitev in prepoved uporabe besedne znamke BUD. V zvezi s tem naj bi INPI družbo Anheuser-Busch obvestil, da bi za zahtevo za registracijo znamke BUD, ki jo je 10. septembra 1987 vložila za označevanje proizvodov iz razreda 32 (pivo), lahko obveljalo francosko pravo, ker naj bi bila „v nasprotju z javnim redom“. Člen L. 711-3(b) zakonika o intelektualni lastnini naj bi prepovedoval tudi registracijo znamke, katere uporaba je zakonsko prepovedana. Na podlagi člena L. 115-8 zgoraj navedenega zakonika o potrošnji naj bi imela družba Budvar v Franciji pravico, da zahteva naložitev sankcij družbi Anheuser-Busch, če bi ta znak BUD uporabila za pivo in druge pivu podobne pijače. Za tako znamko bi se torej moralo šteti, da je zakonsko prepovedana (tudi za označevanje proizvodov, ki se od piva razlikujejo) na podlagi člena L. 711-3(b) zakonika o intelektualni lastnini. V zvezi s tem družba Budvar poudarja, da je INPI družbo Anheuser-Busch obvestil, da bi za njeno zahtevo za registracijo znamke BUD, ki

jo je leta 2001 vložila za označevanje piva, lahko obveljale določbe člena L. 711-3(b) zakonika o intelektualni lastnini. V odgovor na ta ugovor naj bi družba Anheuser-Busch umaknila svojo zahtevo za registracijo znamke. Drugo zahtevo za registracijo znamke, ki jo je vložila družba Anheuser-Busch in se je nanašala na besedni znak BUD za označevanje piva, naj bi INPI zavrnil na isti podlagi, in sicer v obvestilu z dne 19. maja 2005. Družba Budvar naj bi imela na podlagi francoskega prava tako na voljo več pravnih sredstev, da bi dosegla, da se družbi Anheuser-Busch prepove uporaba znamke BUD.

118 V zvezi s členom L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini družba Budvar navaja, da registracija znamke ni mogoča, če bi ta lahko škodila v Franciji zaščiteni označbi porekla, ne glede na to, ali ta prijava ustvarja verjetnost zmede z zadevno prejšnjo označbo porekla. Družba Budvar se sklicuje tudi na več sodnih odločb v Franciji, s katerimi naj bi se razveljavile prejšnje ali poznejše znamke označb porekla. Družba Budvar naj bi tako utemeljeno zahtevala razveljavitev besedne znamke BUD in prepoved njene uporabe, ne glede na zadevne proizvode ali storitve.

119 Družba Budvar opozarja tudi na nepravilnost trditve odbora za pritožbe, da je Tribunal de grande instance de Strasbourg tožečo stranko obsodilo zaradi nelojalne konkurence, ker je hotela francoskemu distributerju družbe Anheuser-Busch preprečiti prodajo piva BUD. Obsodba družbe Budvar zaradi nelojalne konkurence v simbolični višini enega eura naj bi se nanašala na dejstvo, da je tožeča stranka šele leta 2002 uveljavila svoje pravice iz označbe porekla „bud“ zoper distributerja družbe Anheuser-Busch. Poleg tega naj bi bila zadevna sodba trenutno predmet pritožbenega postopka in naj torej ne bi bila dokončna.

120 V zvezi z Avstrijo družba Budvar v okviru zadev T-225/06, T-255/06 in T-309/06 opozarja, da naj bi bila označba porekla „bud“ zaščitena na podlagi dvostranskega sporazuma. Navedena označba porekla naj bi se še vedno uporabljala, čeprav trenutno pred sodiščem Oberlandesgericht Wien poteka spor o veljavnosti te pravice. Ker pa v tem sporu še ni bila sprejeta dokončna odločba, naj bi bila označba porekla „bud“ v Avstriji še vedno veljavna. Zato naj bi bilo na podlagi člena 7 in člena 9(1) dvostranskega sporazuma družbi Anheuser-Busch mogoče naložiti sankcije zaradi uporabe besedne znamke BUD za označevanje proizvodov, ki so enaki ali podobni pivu.

Trditve UUNT

121 V nasprotju s trditvami družbe Budvar naj se UUNT v okviru združenih zadev od T-60/04 do T-64/04, v katerih je bila izdana zgoraj v točki 108 navedena sodba BUD, ne bi izrekel o uporabi izraza „bud“ kot označbi porekla. V teh zadevah naj niti odbor za pritožbe niti stranke ne bi izpodbijali dejstva, da je označba porekla „bud“ prejšnja pravica, ki temelji na uporabi, ki je več kot zgolj lokalnega pomena. UUNT naj bi samo navedel svoje strinjanje s tako opredelitvijo spora.

122 V obravnavanem primeru naj bi bilo treba zaščito na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 zavrniti, če se ne dokaže, da se je prejšnja pravica „uporabljala v gospodarskem prometu in je več kot zgolj lokalnega pomena“. To vprašanje, ki naj bi izhajalo iz prava Skupnosti, naj ne bi bilo odvisno od tega, ali se na podlagi nacionalnega prava zahteva uporaba prejšnje pravice. V obravnavanem primeru naj bi odbor za pritožbe v soglasju z oddelkom za ugovore po analogiji uporabil določbe člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 glede resne uporabe prejšnjih znamk, pri čemer je poudaril, da je dokaz, ki se zahteva s temi določbami, minimalni standard (v zvezi s tem UUNT napotuje na sodbo Sodišča z dne 11. marca 2003 v zadevi Ansul, C-40/01, Recueil, str. I-2439, točka 39, in na sklep Sodišča z dne 27. januarja 2004 v zadevi La Mer Technology, C-259/02, Recueil, str. I-1159, točka 21). Uporaba takega standarda naj zato za družbo Budvar ne bi bila nepravična.

123 Družba Budvar naj bi trdila, da je pojem uporabe v gospodarskem prometu izključno kvalitativen in ne kvantitativen ter da naj bi v njenem primeru zadostoval dokaz o tem, da gre za poslovno uporabo. UUNT v zvezi s tem ne vidi neskladja med stališčem odbora za pritožbe in stališčem družbe Budvar. Sicer pa naj bi družba Budvar v točki 27 tožbe v zadevi T-225/06 priznala, da dokaz o dejanski in resni uporabi v gospodarskem prometu zadostuje kot dokaz o obstoju pravice na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

124 S sklicevanjem v isti povedi na „znak, ki se uporablja v gospodarskem prometu," in na „pravo države članice, ki ta znak ureja", naj bi člen 8(4) Uredbe št. 40/94 jasno določal, da je treba uporabo v gospodarskem prometu dokazati za ozemlje zadevne države članice, to sta v obravnavanem primeru Francija in Avstrija. Ker se odbor za pritožbe sklicuje na člen 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94, naj bi bilo treba tak dokaz presojati glede na pogoje iz pravila 22 Uredbe št. 2868/95. S tega vidika naj bi bili kraj, trajanje in obseg uporabe medsebojno povezani dejavniki, ki jih je treba upoštevati skupaj. Šibkost enega od dejavnikov bi lahko izravnal drug dejavnik (v zvezi s tem UUNT napotuje na sodbo Sodišča z dne 11. maja 2006 v zadevi Sunrider proti UUNT, C-416/04 P, ZOdl., str. I-4237, točka 76)

125 V obravnavanem primeru naj družba Budvar zaradi razlogov, navedenih v izpodbijanih odločbah, ne bi dokazala, da je bila uporaba označbe porekla „bud" v Franciji ter v zvezi z zadevami T-225/06, T-255/06 in T-309/06 v Avstriji več kot zgolj lokalnega pomena.

126 Poleg tega naj bi družba Budvar izpodbijala ugotovitev odbora za pritožbe samo v delu, v katerem izhaja iz presoje „resne uporabe" v smislu prava znamk. Družba Budvar naj ne bi predložila nobenega elementa, na podlagi katerega bi bilo mogoče izpodbijati ugotovitev odbora za pritožbe, če naj bi se strinjali, da je bila uporaba člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 po analogiji upravičena.

127 Ker pogoj v povezavi s „Skupnostjo“ iz člena 8(4) ni izpolnjen, bi lahko ugovor zavrnili, tudi če je izpolnjen pogoj v povezavi z „nacionalnim“ (in sicer dejstvo, da pravo države članice, ki ureja zadevni znak, daje njegovemu imetniku pravico, da prepove uporabo poznejše znamke).

128 In končno, po zgledu odbora za pritožbe UUNT navaja, da je oddelek za ugovore v predhodnih zadevah na žalost uporabil drugačen pristop glede uporabe označbe porekla „bud“ v Franciji. Vendar naj bi bilo mogoče zakonitost izpodbijanih odločb presojati samo na podlagi Uredbe št. 40/94 in ne na podlagi predhodne prakse odločanja. Nadalje, če bi trditev družbe Budvar morali razumeti kot očitek kršitve načela enakega obravnavanja, bi jo bilo treba zavrniti. Okoliščine v različnih zadevah naj namreč ne bi bile enake. Poleg tega UUNT navaja, da se ob domnevni nezakonitosti predhodnih odločb nihče ne more v svojo korist sklicevati na nezakonitost, ki je bila storjena drugemu.

Trditve družbe Anheuser-Busch

129 Družba Anheuser-Busch najprej meni, da ni jasno, ali družba Budvar zagovarja neobstoj pogoja glede uporabe ali zgolj dejstvo, da naj bi za ta pogoj veljale manj stroge zahteve, kot jih je uporabil odbor za pritožbe.

130 Prav tako družba Anheuser-Busch navaja, da je pogoj glede uporabe iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 samostojen standard prava Skupnosti, ki se uporablja ne glede na pogoje, določene v upoštevnem nacionalnem pravu. V zvezi s tem naj bi iz navedene določbe jasno izhajalo, da se zahteva izpolnjevanje pogoja glede dejanske uporabe v gospodarskem prometu. Poleg tega naj bi taka dejanska uporaba znaku dala pomen, ki

ni zgolj lokalen. Družba Anheuser-Busch v okviru zadeve T-309/06 dodaja, da bi se morala zadevna pravica dejansko uporabljati pred zahtevo za registracijo znamke Skupnosti.

131 Glede temelja družba Anheuser-Busch meni, prvič, da se mora pravilo 22 Uredbe št. 2868/95 smiselno uporabiti za pogoj glede uporabe iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94. V zvezi s tem družba Anheuser-Busch trdi, da če mora biti dokazana uporaba znaka, da se lahko na natančno določenem ozemlju uveljavijo pravice glede na poznejšo znamko, je treba predložiti dokaze o tem, da se je znak uporabljal na tem ozemlju (kraj) dovolj dolgo (čas), da se je znak uporabljal skladno z navedbami (narava) in, končno, da se je uporabljal v trgovini (obseg). Z drugimi besedami, nobenih razlogov ni, da ne bi bilo mogoče po analogiji uporabiti pravila 22 Uredbe št. 2868/95 v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

132 Drugič, v zvezi s kvantitativnimi merili uporabe družba Anheuser-Busch poudarja, da člen 8(4) Uredbe št. 40/94 ne vsebuje izraza „resna“ iz člena 43(2) navedene uredbe. Vendar naj bi sklicevanje na „drug znak, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena,“ pomenilo, da mora biti uporaba v trgovini opazna. Dokazi v zvezi s pravico, ki temelji na uporabi, torej ne smejo biti manjvredni od dokazov v zvezi z registrirano znamko. V zvezi s tem se družba Anheuser-Busch sklicuje na razlago člena 8(4) Uredbe št. 40/94, ki jo je High Court of Justice (England & Wales) uporabilo v zadevi „COMPASS“ (24. marec 2004). UUNT naj bi tako pravilno presodil, da člen 8(4) Uredbe št. 40/94 vsebuje kvantitativna merila, ki so povrhu strožja od meril v zvezi z registriranimi znamkami.

133 Glede dejstva, ki ga je navedla družba Budvar, da intervenientka ni formalno zahtevala predložitve dokaza o uporabi zadevne označbe porekla, družba Anheuser-Busch trdi, da je v vseh pisanjih navedla, da mora družba Budvar predložiti tak dokaz. Poleg tega naj

se „formalna“ zahteva v tem smislu, kot izhaja iz člena 22(5) Uredbe št. 2868/95, ne bi uporabljala v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94. V tej določbi naj bi bila namreč kot zakonski pogoj za sprejetje ugovora navedena uporaba v gospodarskem prometu. Po drugi strani pa bi se morala uporaba registriranih označb dokazati samo, če se tak dokaz formalno zahteva. Analogija, ki jo je družba Budvar uporabila s členom 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94, naj torej ne bi bila smiselna.

134 Glede sklicevanja družbe Budvar na člena 4 in 5 Direktive 89/104 ter člen 9(1) Uredbe št. 40/94 družba Anheuser-Busch navaja, da se te določbe nanašajo na „protipravno“ uporabo. Razlaga pojma „uporaba v gospodarskem prometu“ naj bi bila torej glede na določbe, ki se uporabljajo v tej zadevi, drugačna. Zato naj sklicevanja družbe Budvar v zvezi s tem ne bi bila upoštevna.

135 Poleg tega pogoja glede uporabe v zvezi z znamkami, kot ga razlaga Sodišče (zlasti dejstvo, da ni „spodnje“ meje za resno uporabo znamke), ni mogoče uporabiti pri pravicah, ki temeljijo na uporabi in so navedene v členu 8(4) Uredbe št. 40/94. Ker naj bi podlaga za ugovor temeljila izključno na uporabi, bi bilo povsem pravilno uporabiti strožja merila in zahtevati vidnejšo uporabo znaka v trgovini kot za registrirane znamke. V obravnavanem primeru naj oddelek za ugovore in odbor za pritožbe sploh ne bi uporabila strožjih meril, ampak naj bi po analogiji uporabila pogoje iz člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94.

136 Tretjič, družba Anheuser-Busch trdi, da v obravnavanem primeru družba Budvar ni dokazala uporabe v gospodarskem prometu, ki je več kot zgolj lokalnega pomena, v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

137 Dokazi, predloženi v okviru zadeve T-225/06 in v zvezi s Francijo, naj ne bi bili zadostni, da bi lahko izkazovali kakršno koli uporabo v gospodarskem prometu. V zvezi z Avstrijo družba Anheuser-Busch poudarja, da se majhna uporaba nanaša samo na proizvod z napisom „bud super strong“, ki se je dobavljal samo enemu distributerju. Nobenega dokaza ni bilo, da je ta distributer potrošnikom prodajal proizvod z napisom „bud“. V zvezi s tem družba Anheuser-Busch dodaja, da se je izraz „bud“ očitno uporabljal kot znamka. Poleg tega bi se lahko izraz „bud“, če zanemarimo dejstvo, da naj ne bi šlo za geografsko ime, v povezavi z angleškim izrazom „super strong“ nanašal na pivo s poreklom iz Združenih držav ali angleško govoreče države, prav gotovo pa ne na češko mesto.

138 V okviru zadeve T-255/06 družba Anheuser-Busch najprej navaja, da naj bi družba Budvar v zvezi z Avstrijo predložila dokaze o uporabi po izteku rokov, ki jih je določil UUNT. Na podlagi člena 19(4) Uredbe št. 2868/95 in prakse UUNT bi bilo treba te dokaze zato zavreči. Predloženi dokazi naj v vsakem primeru, tudi za Francijo, ne bi bili zadostni, da bi lahko izkazovali kakršno koli uporabo v gospodarskem prometu. V zvezi s tem družba Anheuser-Busch opozarja, da se dokazi o uporabi nanašajo izključno na proizvod z napisom „bud super strong“, in navaja podobne trditve, kot so tiste, ki so v okviru zadeve T-225/06 podane zgoraj v točki 137. Poleg tega posebej v zvezi s Francijo družba Anheuser-Busch navaja, da naj bi bili štirje „računi“, ki jih je predložila družba Budvar, očitno dobavnice za brezplačne pošiljke, kar naj bi dokazovala navedba „Free of charge“. Poleg tega naj bi bila samo dva od zadevnih računov z datumom pred prijavo znamke Skupnosti, na enem od njiju pa naj ne bi bil naveden naslovnik. Skupaj naj bi se ti računi nanašali na samo 70 litrov proizvoda z napisom „bud super strong“, kar je približno povprečna poraba dveh povprečnih francoskih potrošnikov na leto. V zvezi z Avstrijo naj bi iz predloženih dokumentov izhajalo, da je bil proizvod z napisom „bud super strong“ dobavljen samo enemu distributerju, in to samo v količini 35 hektolitrov.

139 V okviru zadeve T-257/06 in v zvezi s Francijo družba Anheuser-Busch tudi navaja, da naj bi bili štirje „računi“, ki jih je predložila družba Budvar, očitno dobavnice za brezplačne pošiljke, kar naj bi dokazovala navedba „Free of charge“. Poleg tega naj bi bil eden od štirih zadevnih računov poznejšega datuma kot prijava znamke Skupnosti. Poleg tega družba Anheuser-Busch opozarja, da se dokazi o uporabi nanašajo izključno

na proizvod z napisom „bud super strong“, in navaja podobne trditve, kot so v okviru zadeve T-225/06 podane zgoraj v točki 137.

140 V okviru zadeve T-309/06 Anheuser-Busch opozarja, da se dokazi o uporabi nanašajo izključno na proizvod z napisom „bud super strong“, in navaja podobne trditve, kot so v okviru zadeve T-225/06 podane zgoraj v točki 137.

141 Trditev družbe Budvar, da je UUNT v okviru zadeve T-62/04 pred Sodiščem prve stopnje priznal, da je bila dokazana zadostna uporaba znaka BUD v Franciji, naj ne bi bila pravilna. UUNT naj bi v okviru te zadeve, ki se je, mimogrede, nanašala na prijavo drugačnih proizvodov, samo želel potrditi, da se označbe porekla načeloma štejejo za znake v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

142 Četrtič, družba Anheuser-Busch meni, da družba Budvar ni zadostno dokazala, da ima pravico do prepovedi prijavljene znamke.

143 V zvezi s francoskim pravom družba Anheuser-Busch na splošno navaja, da naj družba Budvar več določb francoskega prava ne bi navedla jasno, kar naj bi bilo v nasprotju z dokaznim bremenom, ki je v skladu s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 na strani stranke, ki ugovarja.

144 Natančneje, družba Anheuser-Busch opozarja, da se določbe zakonika o intelektualni lastnini, na katere se sklicuje družba Budvar, nanašajo na registracijo znamk v Franciji. Zato naj ne bi bile upoštevne v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94, ki se nanaša na prepoved uporabe znamke.

145 V zvezi z navedenimi določbami zakonika o potrošnji družba Anheuser-Busch najprej navaja, da naj bi se družba Budvar v zadevah T-225/06 in T-309/06 prvič sklicevala na člen L. 115-8 navedenega zakonika. Družba Anheuser-Busch v zadevi T-225/06 dodaja, da naj bi sklicevanje na to določbo pomenilo novo dejstvo, saj naj bi bila vprašanja nacionalnega prava dejanska vprašanja, zato jih Sodišče prve stopnje ne bi smelo upoštevati.

146 V zvezi s členom L. 641-2 kmetijskega zakonika, povzetim v členu L. 115-5 zakonika o potrošnji, družba Anheuser-Busch v zadevah T-255/06, T-257/06 in T-309/06, ki se v celoti ali delno nanašajo na različne proizvode ali storitve, podrobno navaja, prvič, da družba Budvar ni dokazala, da je zadevna označba porekla kakor koli prepoznavna na francoskem ozemlju. V zvezi s tem družba Anheuser-Busch napotuje na vlogo, ki jo je v zadevi T-60/04 vložila pri Sodišču prve stopnje in jo prilaga. Drugič, družba Anheuser-Busch v zadevi T-257/06, ki naj bi se po mnenju družbe Budvar nanašala zlasti na storitve, „podobne“ pivu, meni, da trditve stranke, ki ugovarja, niso utemeljene. Družba Anheuser-Busch zlasti trdi, da „storitve“ (kot so „storitve v restavracijah, kavarnah in pivnicah“ iz razreda 42, ki jih navaja družba Budvar) ne morejo biti „podobni proizvodi“ v smislu člena L. 641-2 kmetijskega zakonika. To naj bi bilo v skladu s sporazumom Svetovne trgovinske organizacije (STO) o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine (TRIP), ki se nanaša izključno na zaščito geografskih označb v povezavi s proizvodi. Izraz „podoben“ iz člena L. 641-2 kmetijskega zakonika naj bi se nanašal na proizvode, ki spadajo v isto kategorijo proizvodov, vendar ne upoštevajo istih kvalitativnih meril kot pri označbi porekla. Šlo naj bi za ožji koncept, kot je koncept podobnosti v okviru verjetnosti zmede na področju prava znamk. V okviru zadnjenavedenega bi lahko že rahla podobnost med zadevnimi proizvodi in storitvami povzročila verjetnost zmede. V vsakem primeru pa naj „storitve v restavracijah, kavarnah in pivnicah“ iz razreda 42 ne bi bile podobne pivu. V zvezi

s tem se družba Anheuser-Busch sklicuje zlasti na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 9. marca 2005 v zadevi Osotspa proti UUNT – Distribution & Marketing (Hai) (T-33/03, ZOdl., str. II-763).

147 V zvezi z avstrijskim pravom ter zadevami T-225/06, T-255/06 in T-309/06 družba Anheuser-Busch trdi, da družba Budvar ni navedla upoštevnih določb, na katere se opira. V členu 7(1) dvostranskega sporazuma, na katerega se je družba Budvar večkrat sklicevala, naj bi bilo jasno navedeno, da „se uporabijo vsa sodna in upravna sredstva, določena z zakonodajo države pogodbenice, v kateri se zahteva varstvo, […] pod pogoji, ki jih določa ta zakonodaja“. Dejstvo, da je na podlagi člena 9(1) navedenega sporazuma mogoče neposredno sprožiti postopek pred sodiščem, očitno ne more nadomestiti pravne podlage postopka.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

148 Najprej je treba navesti, da se trditve, s katerimi je poskušala družba Budvar dokazati, da je imetnica navedene pravice, v resnici nanašajo na ugotovitev dejanskega stanja, na podlagi katerega je lahko odbor za pritožbe ugotovil, da označba „bud“ ni označba porekla. Ker je bila ta ugotovitev odbora za pritožbe predmet prvega dela edinega tožbenega razloga, trditev družbe Budvar ni treba preučiti v okviru drugega dela.

149 V preostalem družba Budvar navaja očitka, povezana z dejstvom, da je odbor za pritožbe uporabil pogoje iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94. V okviru prvega očitka družba Budvar nasprotuje zahtevi odbora za pritožbe po izpolnjevanju pogoja, da se v gospodarskem prometu uporabi znak, ki je več kot zgolj lokalnega pomena.

V okviru drugega očitka družba Budvar nasprotuje zahtevi odbora za pritožbe po izpolnjevanju pogoja, povezanega s pravico, ki izhaja iz znaka, navedenega v utemeljitev ugovora.

Prvi očitek v zvezi z uporabo znaka, ki je več kot zgolj lokalnega pomena, v gospodarskem prometu

150 Najprej je treba ugotoviti, da družba Anheuser-Busch v okviru zadeve T-255/06 glede Avstrije navaja, da je družba Budvar predložila dokaze o uporabi po poteku rokov, ki jih je določil UUNT. Družba Anheuser-Busch trdi, da je treba v skladu s pravilom 19(4) Uredbe št. 2868/95 in prakso UUNT te dokaze zavreči.

151 Vendar je treba ob domnevi, da je treba trditve družbe Anheuser-Busch razumeti kot samostojen razlog na podlagi člena 134(2) Poslovnika, opozoriti, da ta razlog ni združljiv s predlogi intervenientke, zato ga je treba zavreči (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 16. novembra 2006 v zadevi Jabones Pardo proti UUNT – Quimi Romar (YUKI), T-278/04, neobjavljena v ZOdl., točki 44 in 45, in zgoraj v točki 79 navedeno sodbo AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, točka 220). Namen trditev družbe Anheuser-Busch je namreč v bistvu izpodbijati vidik iz izpodbijane odločbe, saj odbor za pritožbe v nasprotju z oddelkom za ugovore ni menil, da se zadevnih dokumentov ne sme upoštevati. Vendar pa družba Anheuser-Busch ni predlagala, naj se navedena odločba razveljavi ali spremeni na podlagi člena 134(3) Poslovnika.

152 Ob domnevi, da se pravilo 19 Uredbe št. 2868/95, zlasti pravilo 19(4) v različici, na katero se je družba Anheuser-Busch sklicevala v utemeljitev svojih trditev, lahko uporabi v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94, je v vsakem primeru treba navesti, da to

pravilo uvaja Uredba Komisije (ES) št. 1041/2005 z dne 29. junija 2005 o spremembi [Uredbe št. 2868/95] (UL L 172, str. 4), ki je začela veljati 25. julija 2005, torej, potem ko je družba Budvar vložila ugovor in predložila dokaze v zvezi z uporabo navedene pravice v Avstriji. Treba je opozoriti, da načelo pravne varnosti običajno nasprotuje temu, da bi akt Skupnosti začel veljati pred objavo. Izjemoma je lahko drugače, če to zahteva zastavljeni cilj in če se ustrezno upoštevajo upravičena pričakovanja strank (sodbi Sodišča z dne 25. januarja 1979 v zadevi Racke, 98/78, Recueil, str. 69, točka 20, in z dne 12. novembra 1981 v zadevi Meridionale Industria Salumi in drugi, od 212/80 do 217/80, Recueil, str. 2735, točka 10). Takšna sodna praksa, kot je podrobno navedlo Sodišče, se uporablja tudi, kadar sam akt izrecno ne določa retroaktivnosti, vendar ta izhaja iz njegove vsebine (sodbe Sodišča z dne 11. julija 1991 v zadevi Crispoltoni, C-368/89, Recueil, str. I-3695, točka 17; z dne 29. aprila 2004 v združenih zadevah Gemeente Leusden in Holin Groep, C-487/01 in C-7/02, Recueil, str. I-5337, točka 59, in z dne 26. aprila 2005 v zadevi „Goed Wonen", C-376/02, ZOdl., str. I-3445, točka 33; sodba Sodišča prve stopnje z dne 3. maja 2007 v zadevi Freistaat Sachsen proti Komisiji, T-357/02, ZOdl., str. II-1261, točka 95). V obravnavanem primeru niti iz besedila niti iz splošne sistematike Uredbe št. 1041/2005 ni mogoče sklepati, da bi bilo treba določbe, ki jih uvaja navedena uredba, uporabiti retroaktivno.

153 Poleg tega iz besedila člena 74(2) Uredbe 40/94 izhaja, da lahko UUNT ne upošteva dejstev, na katera se stranke niso sklicevale, ali dokazov, ki jih stranke niso predložile v ustreznem času. Iz takega besedila izhaja, da je po splošnem pravilu, ter če ni nasprotne določbe, predložitev dejstev in dokazov strank mogoča tudi po izteku rokov, ki jim je podrejena taka predložitev v skladu z določbami Uredbe št. 40/94, ter da UUNT nič ne prepoveduje, da bi upošteval dejstva in dokaze, ki so tako prepozno navedeni ali predloženi (sodba Sodišča z dne 13. marca 2007 v zadevi UUNT proti Kaul, C-29/05 P, ZOdl., str. I-2213, točki 41 in 42). V obravnavanem primeru družba Anheuser-Busch v podporo svojim trditvam ne navaja, da je odbor za pritožbe kršil člen 74(2) Uredbe št. 40/94. Družba Anheuser-Busch se razen na pravilo 19 Uredbe št. 2868/95, kot ga uvaja Uredba št. 1041/2005, tudi ne sklicuje na druge predpise, iz katerih bi lahko sklepali, da bi moral odbor za pritožbe zavrniti dokumente, ki jih je v zvezi z Avstrijo predložila družba Budvar.

154 Iz navedenega izhaja, da je treba zavrniti trditve družbe Anheuser-Busch v zvezi z Avstrijo, na podlagi katerih naj bi ugotovili, da je družba Budvar predložila dokaze o uporabi navedene pravice po izteku rokov, ki jih je določil UUNT.

155 Glede temelja je treba opozoriti, da v skladu s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 ugovor temelji na „znaku, ki se uporablja v gospodarskem prometu in […] je več kot zgolj lokalnega pomena“.

156 Iz te določbe izhajata dva kumulativna pogoja. Prvič, zadevni znak se mora uporabljati „v gospodarskem prometu“. Drugič, zadevni znak ne sme biti zgolj lokalnega „pomena“.

157 V obravnavanem primeru je odbor za pritožbe menil, da iz besedila člena 8(4) Uredbe št. 40/94 izhaja, da se mora zadevni znak „dejansko“ uporabljati na trgu.

158 V zvezi s tem je odbor za pritožbe menil, da uporaba določb člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 ter pravila 22 Uredbe št. 2868/95 po analogiji ni bila nesmiselna. Odbor za pritožbe je zlasti podprl pristop oddelka za ugovore, v okviru katerega se je zahteval dokaz o „resni“ uporabi prejšnje pravice. Na podlagi tega je odbor za pritožbe v bistvu menil, da dokazi, ki jih je družba Budvar predložila v zvezi z uporabo označbe porekla „bud“ v Avstriji, Franciji, Italiji in na Portugalskem, niso zadostni (odločba odbora za pritožbe z dne 14. junija 2006, zadeva R 234/2005-2, točke od 24 do 31 in s sklicevanjem v drugih izpodbijanih odločbah).

159 Za preizkus izpodbijanih odločb je treba ločiti med pogojem, povezanim z uporabo zadevnega znaka v gospodarskem prometu, in pogojem, povezanim z njegovim pomenom.

– Pogoj, da se zadevni znak uporablja v gospodarskem prometu

160 Ker je odbor za pritožbe po analogiji uporabil določbe Skupnosti v zvezi z resno uporabo prejšnje znamke, je treba opozoriti, da člen 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 določa, da lahko prijavitelj znamke Skupnosti zahteva dokaz, da se je prejšnja znamka resno uporabljala na ozemlju, na katerem je varovana, in sicer v zadnjih petih letih pred objavo prijave znamke, ki je predmet postopka z ugovorom. Pravilo 22 Uredbe št. 2868/95 določa, da navedbe in dokazi o uporabi zajemajo podatke o kraju, času, obsegu ter naravi uporabe prejšnje znamke za proizvode in storitve, za katere je registrirana in na katerih temelji ugovor.

161 Znamka je predmet resne uporabe, če se uporablja v skladu s svojo bistveno funkcijo, ki je v zagotavljanju istovetnosti izvora blaga ali storitev, za katere je bila registrirana, da bi se ustvaril oziroma ohranil trg za to blago in storitve, v nasprotju s simbolično uporabo, katere edini cilj je ohranjanje pravic, ki jih daje znamka (glej sodbo Sodišča z dne 13. septembra 2007 v zadevi Il Ponte Finanziaria proti UUNT, C-234/06 P, ZOdl., str. I-7333, točka 72 in navedena sodna praksa). Ni nujno, da je uporaba prejšnje znamke vedno količinsko obsežna, da jo je mogoče opredeliti kot resno. Po drugi strani pa mora biti ta uporaba zadostna (v tem smislu glej zgoraj v točki 122 navedeni sklep La Mer Technology, točki 21 in 22, in zgoraj navedeno sodbo Il Ponte Finanziaria proti UUNT, točka 73).

162 Zahteva po resni uporabi prejšnje znamke se nanaša na dejstvo, da se brez takega dokaza ugovor zavrne. Če se je prejšnja znamka Skupnosti uporabljala le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za preizkus ugovora šteje, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev (člen 43(2) Uredbe št. 40/94). Treba je tudi navesti, da lahko neobstoj resne uporabe znamke Skupnosti brez upravičenih razlogov v neprekinjenem obdobju petih let v Skupnosti za blago in storitve, za katere je znamka registrirana, povzroči njeno razveljavitev (člen 15(1) in člen 50(1)(a) Uredbe št. 40/94). Člen 12 Direktive 89/104 vsebuje podobne določbe v zvezi z nacionalnimi znamkami.

163 Vendar se cilji in zahteve, povezani z dokazom o resni uporabi prejšnje znamke, ločijo od ciljev in zahtev v zvezi z uporabo znaka iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 v gospodarskem prometu, zlasti kadar gre, kot v obravnavanem primeru, za označbo porekla, registrirano na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ali za označbo, zaščiteno na podlagi dvostranskega sporazuma.

164 V zvezi s tem je treba ugotoviti, prvič, da se člen 8(4) Uredbe št. 40/94 ne nanaša na „resno“ uporabo znaka, navedenega v utemeljitev ugovora.

165 Drugič, v okviru člena 9(1) Uredbe št. 40/94 ter členov 5(1) in 6(1) Direktive 89/104 sta Sodišče in Sodišče prve stopnje vedno menili, da se znak uporablja v „gospodarskem prometu“, če spada v okvir poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi in ne na zasebno področje (zgoraj v točki 107 navedena sodba Sodišča Arsenal Football Club, točka 40; sodba Sodišča z dne 25. januarja 2007 v zadevi Adam Opel, C-48/05, ZOdl., str. I-1017, točka 18; sklep Sodišča z dne 20. marca 2007 v zadevi Galileo International Technology in drugi proti Komisiji, C-325/06 P, ZOdl., str. I-44, točka 32, in sodba Sodišča z dne 11. septembra 2007 v zadevi Céline, C-17/06, ZOdl., str. I-7041, točka 17; sodba Sodišča prve stopnje z dne 10. aprila 2003 v zadevi Travelex Global and Financial Services in Interpayment Services proti Komisiji, T-195/00, Recueil, str. II-1677, točka 93, in zgoraj v točki 107 navedena sodba Galileo International Technology in drugi proti Komisiji, točka 114). Dejansko je treba ugotoviti, ali se zadevni znak uporablja v poslovne namene (sklepni predlogi generalnega pravobra-

nilca Ruiz-Jaraboja Colomerja k zgoraj v točki 107 navedeni sodbi Arsenal Football Club, Recueil, str. I-10275, točka 62).

166 Tretjič, na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 pravice, povezane z nekaterimi znaki, ne prenehajo, tudi če ti znaki niso predmet „resne“ uporabe. V zvezi s tem je treba opozoriti, da se za označbo porekla, registrirano na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ne more šteti, da je generična, če je v državi porekla zaščitena kot označba porekla. Poleg tega je varstvo označbe porekla zagotovljeno, ne da bi bilo potrebno podaljšanje (člen 6 in člen 7(1) Lizbonskega aranžmaja). To pa ne pomeni, da je mogoče, da se znak, ki se ga navaja na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94, ne uporabi. Je pa dovolj, da stranka, ki ugovarja, dokaže, da se je zadevni znak uporabljal v okviru poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi, ne da bi bilo treba v smislu in na podlagi pogojev iz člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 ter pravila 22 Uredbe št. 2868/95 dokazati resno uporabo navedenega znaka. Z nasprotno razlago bi znake, na katere se nanaša člen 8(4), podredili pogojem, ki veljajo posebej za znamke in za obseg njihovega varstva. Treba je dodati, da mora stranka, ki ugovarja, v nasprotju s členom 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 in v skladu s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 še vedno dokazati, da ji zadevni znak na podlagi zakonodaje zadevne države članice daje pravico, da prepove uporabo poznejše znamke.

167 Četrtič, kar je najpomembneje, odbor za pritožbe je v obravnavanem primeru po analogiji uporabil člen 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 ter pravilo 22 Uredbe št. 2868/95, da bi med drugim preučil uporabo zadevnega člena v Avstriji, Franciji, Italiji in na Portugalskem, in sicer ločeno, to pomeni na vsakem od ozemelj, na katerih je po navedbah družbe Budvar zaščitena označba porekla „bud“. Tudi zaradi tega odbor za pritožbe ni upošteval dokazov, ki jih je družba Budvar predložila v okviru postopka, v katerem je bila izdana odločba odbora za pritožbe z dne 14. junija 2006 (zadeva R 234/2005-2), ki je bila podlaga za druge izpodbijane odločbe o uporabi zadevnih označb v Beneluksu, Španiji in Združenem kraljestvu. Vendar iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ne izhaja, da se mora zadevni znak uporabljati na ozemlju, katerega

zakonodaja se navaja v podporo zaščiti navedenega znaka. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so lahko znaki iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94, zlasti označbe iz obravnavane zadeve, na določenem ozemlju zaščiteni, tudi če se ne uporabljajo na tem določenem ozemlju, ampak samo na drugem ozemlju.

168 Glede na te elemente je odbor za pritožbe napačno uporabil pravo, s tem da je po analogiji uporabil določbe Skupnosti glede „resne“ uporabe prejšnje znamke, zlasti da bi ugotovil, ali se zadevni znaki uporabljajo „v gospodarskem prometu“ v Avstriji, Franciji, Italiji in na Portugalskem, in sicer za vsako državo posebej. Odbor za pritožbe bi moral preveriti, ali je iz dokazov, ki jih je družba Budvar predložila v upravnem postopku, razvidna uporaba zadevnih znakov v okviru poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi in ne na zasebnem področju, in to ne glede na ozemlje, na katero se je ta uporaba nanašala. Zato bi metodološka napaka odbora za pritožbe lahko upravičila razveljavitev izpodbijanih odločb samo, če bi družba Budvar dokazala, da so se zadevni znaki uporabljali v gospodarskem prometu.

169 V zvezi s tem je treba poudariti, da v skladu s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 ugovor temelji na znaku, ki se „uporablja“ v gospodarskem prometu. Iz te določbe v nasprotju s trditvami družbe Anheuser-Busch ne izhaja, da mora stranka, ki ugovarja, dokazati, da se je zadevni znak uporabljal pred prijavo znamke Skupnosti. Da bi se izognili uporabam prejšnje pravice izključno zaradi postopka z ugovorom, se po zgledu zahtev v zvezi s prejšnjimi znamkami kvečjemu lahko zahteva, da bi se zadevni znak moral uporabljati pred objavo prijave znamke v *Biltenu znamk Skupnosti.*

170 V obravnavanem primeru so bile zahteve za registracijo znamke Skupnosti objavljene 7. decembra 1998 (zahteva za registracijo št. 2), 2. maja 2000 (zahteva za registracijo št. 1), 26. februarja 2001 (zahteva za registracijo št. 3) in 5. marca 2001 (zahteva za registracijo št. 4).

171 Dokumente, ki jih je predložila družba Budvar in na katere se nanaša odločba odbora za pritožbe z dne 14. junija 2006 (zadeva R 234/2005-2), sestavljajo izrezki iz avstrijskih časopisov (1997), računi, izdani v Avstriji, Franciji in Italiji (od leta 1997 do leta 2000), ki jih po potrebi spremljajo pisne izjave pod prisego, ki so jih podali zaposleni ali stranke družbe Budvar.

172 Treba je dodati, da je družba Budvar poleg teh dokumentov 31. januarja 2002 v postopku, v katerem je bila izdana odločba odbora za pritožbe z dne 14. junija 2006 (zadeva R 234/2005-2), ki je bila podlaga za druge izpodbijane odločbe, predložila UUNT tudi račune, izdane v Španiji (2000) in Združenem kraljestvu (1998), ter nagrade, ki jih je podelil „Monde Sélection – Institut international pour les sélections de la qualité“, ki ima sedež v Bruslju (med letoma 1999 in 2001).

173 Dokumenti, ki jih je predložila družba Budvar, tako zajemajo obdobja med letoma 1997 in 2001. Dokumente, ki se nanašajo na leti 1997 in 1998, je mogoče uporabiti v okviru zahteve za registracijo št. 2. Dokumente, ki se nanašajo na leto 1999, je mogoče uporabiti tudi v okviru zahteve za registracijo št. 1. Preostale dokumente je mogoče uporabiti tudi v okviru drugih zahtev za registracijo. Iz tega izhaja, da bi bili lahko ti dokumenti glede na svojo dokazno vrednost dokaz, da se zadevni znak „uporablja“ v gospodarskem prometu.

174 Glede temelja je treba najprej ugotoviti, da ti dokumenti vsebujejo sklicevanje na proizvod, na katerem je napis „bud strong“ ali „bud super strong“ in ne samo „bud“, kot je pravilno navedel odbor za pritožbe. Vendar lahko potrošniki – ne samo angleško govoreči – hitro razumejo, da izraz „strong“ ali „super strong“ v povezavi z izrazom „bud“ pomeni „močan“ ali „izredno močan“. Potrošniki bodo te navedbe razumeli kot opis določenih lastnosti, s katerimi bi proizvajalec rad povezal zadevne proizvode, to je

pivo. Poleg tega je iz predloženih nalepk s steklenic za pivo jasno razvidno, da je izraz „bud“ napisan z velikimi črkami in na sredini, medtem ko sta izraza „super“ in „strong“ napisana pod izrazom „bud“ in z majhnimi črkami. Ob upoštevanju teh elementov dodajanje izrazov „super“ in „strong“ ne more spremeniti funkcije izraza „bud“ v okviru zadevnih označb, to je navedbe geografskega izvora zadevnih proizvodov, kot jo navaja družba Budvar.

175 Dalje, navedba, ki označuje geografski izvor proizvoda, se lahko po zgledu znamke uporablja v gospodarskem prometu (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 7. januarja 2004 v zadevi Gerolsteiner Brunnen, C-100/02, Recueil, str. I-691). Vendar to ne pomeni, kot trdi odbor za pritožbe v izpodbijanih odločbah, da se zadevna označba uporablja „kot znamka“ in zato izgubi svojo prvotno funkcijo. Te ugotovitve ne spreminja dejstvo, na katero je opozoril odbor za pritožbe, da naj bi bila družba Budvar tudi imetnica znamke BUD, ki, mimogrede, ne spada v pravni okvir ali dejansko stanje tega spora. V skladu s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 zadostuje ugotovitev, da se znak, naveden v utemeljitev ugovora, uporablja v gospodarskem prometu. Dejstvo, da je ta znak enak znamki, pa ne pomeni, da se ne uporablja v gospodarskem prometu. Poleg tega je treba ugotoviti, da UUNT in družba Anheuser-Busch ne navajata jasno, zakaj naj bi se znak BUD uporabljal „kot znamka“. Predvsem ni nobenih dokazov, da naj bi se navedba „bud“ na zadevnih proizvodih nanašala bolj na trgovski izvor kot na geografsko poreklo proizvoda, kot ga navaja družba Budvar. Mimogrede je treba opozoriti, da nalepke z zadevnih proizvodov, kot so razvidne iz spisa UUNT in kot je bilo potrjeno na obravnavi, pod navedbo „bud“ vsebujejo tudi ime družbe proizvajalke, ki je v tem primeru Budějovický Budvar.

176 In končno, v zvezi s trditvijo družbe Anheuser-Busch, da naj bi bilo na nekaterih računih navedeno „Free of charge“, zadostuje ugotovitev, da se ta navedba nanaša samo na del dokumentov, ki jih je predložila družba Budvar. To v ničemer ne spreminja dokazne vrednosti drugih predloženih dokumentov. Tudi če so bile zadevne dobave

brezplačne, to nikakor še ne pomeni, da spadajo na zasebno področje. Ker so bile zadevne dobave namenjene trgovcem, kot je razvidno iz glav zadevnih računov, česar družba Anheuser-Busch ni izpodbijala, so te dobave lahko potekale v okviru poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi, to je osvojitve novih trgov.

177 Glede na navedeno in ob upoštevanju vseh dokumentov, ki jih je družba Budvar predložila pred UUNT, je treba ugotoviti, da je družba Budvar dokazala, da se zadevni znaki uporabljajo v gospodarskem prometu v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94, v nasprotju z ugotovitvijo odbora za pritožbe.

178 Zato je treba sprejeti očitek družbe Budvar v zvezi s tem.

– Pogoj v zvezi s pomenom zadevnega znaka

179 Čeprav odbor za pritožbe ni izrecno obravnaval pomena zadevnega znaka, je ta pogoj povezal s pogojem glede dokaza o uporabi navedenega znaka. Natančneje, odbor za pritožbe je v okviru analize uporabe označbe porekla „bud“ v Franciji, registrirane na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ugotovil, da „dokaz o uporabi v Franciji ni zadosten, da bi lahko izkazoval obstoj pravice, ki je več kot zgolj lokalnega pomena“ (odločba odbora za pritožbe z dne 14. junija 2006, zadeva R 234/2005-2, točka 30 in s sklicevanjem v drugih izpodbijanih odločbah).

180 Vendar lahko iz besedila člena 8(4) Uredbe št. 40/94 sklepamo, da se ta določba nanaša na pomen zadevnega znaka in ne na pomen njegove uporabe. Pomen zadevnega znaka se v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94 nanaša na geografski obseg njegovega varstva. Ta ne sme biti zgolj lokalen. V nasprotnem primeru ugovora zoper prijavo znamke Skupnosti ni mogoče sprejeti. Poleg tega člen 107 Uredbe št. 40/94, z naslovom „Prejšnje pravice, ki veljajo na določenih krajih“, določa, da „[i]metnik prejšnje pravice, ki velja le na določenem kraju, lahko nasprotuje uporabi znamke Skupnosti na ozemlju, kjer je njegova pravica varovana, če je to dovoljeno po zakonodaji zadevne države članice“. Pomen pravice je torej tesno povezan z ozemljem, na katerem je ta pravica varovana.

181 V teh okoliščinah je odbor za pritožbe tudi napačno uporabil pravo, s tem da je v primeru Francije dokaz o uporabi zadevnega znaka povezal s pogojem, ki se nanaša na dejstvo, da zadevna pravica ne sme biti zgolj lokalnega pomena. V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da navedene prejšnje pravice niso zgolj lokalnega pomena, saj njihovo varstvo na podlagi člena 1(2) Lizbonskega aranžmaja in člena 1 dvostranskega sporazuma presega njihovo ozemlje porekla.

182 Zaradi navedenih razlogov je treba prvi očitek iz drugega dela edinega tožbenega razloga sprejeti kot utemeljen.

183 Ker je odbor za pritožbe tudi menil, da družba Budvar ni dokazala, da ji zadevni znaki dajejo pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke, in ker bi ta ugotovitev odbora za pritožbe lahko zadostovala za utemeljitev zavrnitve ugovora, je treba v nadaljevanju preučiti drugi očitek iz drugega dela edinega tožbenega razloga.

Drugi očitek, povezan s pravico, ki izhaja iz znaka, navedenega v utemeljitev ugovora

184 Treba je opozoriti, da na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 v skladu z zakonodajo Skupnosti ali s pravom države članice, ki se uporabi za ta znak, ta imetniku podeljuje pravico, da prepove poznejšo znamko.

185 Ker so v členu 8 Uredbe št. 40/94 določeni relativni razlogi za zavrnitev, je ob upoštevanju člena 74 iste uredbe dokazno breme glede vprašanja, ali zadevni znak daje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke, na strani stranke, ki ugovarja pred UUNT.

186 V obravnavanem primeru se je družba Budvar v utemeljitev svojega ugovora sklicevala na nekatere nacionalne zakone. Družba Budvar se ni sklicevala na nobeno zakonodajo Skupnosti.

187 V teh okoliščinah je treba upoštevati zlasti navedeno nacionalno zakonodajo in sodne odločbe, izdane v zadevni državi članici. Na podlagi tega mora stranka, ki ugovarja, dokazati, da zadevni znak spada na področje uporabe prava navedene države članice in da ji le-to omogoča prepoved uporabe poznejše znamke. Treba je poudariti, da mora stranka, ki ugovarja, v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94, predložiti dokaz glede znamke Skupnosti, katere registracija se zahteva (zgoraj v točki 79 navedena sodba AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, točke od 85 do 89).

188 V obravnavanem primeru je odbor za pritožbe menil, da je treba ugovor zavrniti tudi z obrazložitvijo, da družba Budvar ni dokazala, da ji zadevni znaki dajejo pravico do prepovedi uporabe izraza „bud“ kot znamke v Avstriji ali Franciji.

189 Natančneje, glede Avstrije je odbor za pritožbe navedel, da je Handelsgericht Wien s sodbo z dne 8. decembra 2004 zavrnilo predlog za izdajo odredbe o prepovedi uporabe izraza „bud“ v povezavi s pivom, ki ga trži družba Anheuser-Busch. To sodbo naj bi 21. aprila 2005 potrdilo Oberlandesgericht Wien. Sodbi naj bi temeljili na ugotovitvi, da izraz „bud“ ni krajevno ime in da ga potrošniki v Češki republiki ne razumejo kot oznako za pivo iz Čeških Budjejovic. Čeprav je sodba, ki jo je izdalo Oberlandesgericht Wien, predmet pritožbe pred Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče, Avstrija), odbor za pritožbe navaja, da se opira na zgoraj v točki 65 navedeno sodbo Budejovický Budvar, izdano v okviru vprašanja za predhodno odločanje, in na ugotovitve dejanskega stanja, v zvezi s katerimi je malo verjetno, da bi jih sodišče, ki odloča na zadnji stopnji, ponovno preizkusilo. Na podlagi tega je odbor za pritožbe sklenil, da družba Budvar nima pravice, da družbi Anheuser-Busch prepove uporabo znamke BUD v Avstriji (odločba odbora za pritožbe z dne 14. junija 2006, zadeva R 234/2005-2, točka 32 in s sklicevanjem v drugih izpodbijanih odločbah).

190 V zvezi s Francijo odbor za pritožbe navaja, da naj bi Tribunal de grande instance de Strasbourg 30. junija 2004 označbo porekla „bud“ razveljavilo z obrazložitvijo, da je pivo industrijski proizvod, ki se lahko proizvaja po vsem svetu. Čeprav je ta sodba predmet pritožbenega postopka, odbor za pritožbe iz nje sklepa, da družbi Budvar še ni uspelo, da bi distributerju družbe Anheuser-Busch preprečila prodajo piva pod znamko BUD v Franciji (odločba odbora za pritožbe z dne 14. junija 2006, zadeva R 234/2005-2, točki 33 in 34 in s sklicevanjem v drugih izpodbijanih odločbah).

191 Najprej je treba poudariti, da spodnja obrazložitev v zvezi z Avstrijo velja za vse zadeve, razen za zadevo T-257/06, v kateri ni sklicevanja na dvostranski sporazum.

192 Prvič, treba je ugotoviti, da je odbor za pritožbe izključno na podlagi sodnih odločb, izdanih v Avstriji in Franciji, sklepal, da družba Budvar ni dokazala, da ji zadevni znak daje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke. Čeprav imajo sodne odločbe, izdane v zadevnih državah, kot je bilo navedeno zgoraj, poseben pomen, je treba upoštevati dejstvo, da v obravnavanem primeru nobena sodna odločba, izdana v Avstriji ali Franciji, še ni postala dokončna. V teh okoliščinah se odbor za pritožbe pri utemeljitvi svoje ugotovitve ni mogel opirati izključno na te odločbe. Odbor za pritožbe bi moral upoštevati tudi določbe nacionalnega prava, na katere se je sklicevala družba Budvar, vključno z Lizbonskim aranžmajem in dvostranskim sporazumom. V zvezi s tem je treba navesti, da se je glede Francije družba Budvar pred UUNT sklicevala na več določb kmetijskega zakonika, zakonika o potrošnji in zakonika o intelektualni lastnini. V zvezi z Avstrijo je imel UUNT na voljo sodne odločbe, dotlej izdane v tej državi članici, torej je zato in v nasprotju s trditvami družbe Anheuser-Busch imel tudi pravno podlago za pritožbe, ki jih je družba Budvar vložila na podlagi navedenega nacionalnega prava. Sicer pa je družba Budvar v postopku pred UUNT podrobno navedla, da ima na podlagi člena 9 dvostranskega sporazuma pravico do neposredne vložitve pravnega sredstva pred avstrijskimi sodišči. Družba Budvar je v okviru ugovora navedla tudi določbe avstrijske zakonodaje v zvezi z znamkami in nelojalno konkurenco.

193 Drugič, v zvezi z Avstrijo je odbor za pritožbe navedel, da je v sodbi z dne 21. aprila 2005, ki jo je izdalo Oberlandesgericht Wien, navedeno, da izraz „bud“ ni krajevno ime in da ga potrošniki iz Češke republike ne razumejo kot oznako za pivo iz Čeških Budjejovic. Po mnenju odbora za pritožbe se ta sodba opira na ugotovitve dejanskega stanja, v zvezi s katerimi je malo verjetno, da bi jih sodišče, ki odloča na zadnji stopnji, ponovno preizkusilo. Vendar je iz vlog, predloženih v obravnavo, razvidno, da je sodbo, ki jo je izdalo Oberlandesgericht Wien, Oberster Gerichtshof dejansko razveljavilo v sodbi z dne 29. novembra 2005, to je pred sprejetjem izpodbijanih odločb (priloga 14 k tožbi v zadevi T-225/06, stran 297 in naslednje). Oberster Gerichtshof je v sodbi menilo, da prvostopenjsko in pritožbeno sodišče nista preverili, ali češki potrošniki izraz „bud“ v povezavi s pivom razumejo kot navedbo kraja ali regije, ampak sta ugotovili le, da se ime „bud“ v Češki republiki ne povezuje z nobeno natančno določeno regijo ali krajem. Iz tega izhaja, da ugotovitve odbora za pritožbe temeljijo na ugotovitvah Oberlandesgericht Wien, ki jih je Oberster Gerichtshof ovrglo. Res je, da sodba, ki jo je izdalo Oberster Gerichtshof, ni bila poslana odboru za pritožbe, saj ima zadnja vloga družbe Budvar v postopku pred odborom za pritožbe, in sicer replika, datum 14. november 2005. Vendar je iz spisa UUNT razvidno, da je družba Budvar odboru za pritožbe predložila prepis svoje pritožbe pred Oberster Gerichtshof. V zvezi s tem je treba opozoriti, da se mora UUNT po uradni dolžnosti in s sredstvi, ki se mu zdijo za to primerna, pozanimati o nacionalni zakonodaji zadevne države članice, če so take informacije potrebne za presojo pogojev uporabe razloga za zavrnitev zadevne registracije, še zlasti za presojo pravilnosti predloženih dejstev ali dokazne moči

predloženih dokumentov. Omejitev dejanske podlage preizkusa UUNT namreč ne izključuje, da ta poleg dejstev, ki so jih izrecno navedle stranke iz postopka z ugovorom, upošteva tudi splošno znana dejstva, to pomeni dejstva, ki jih lahko pozna vsak in jih je mogoče dobiti iz splošno dostopnih virov (zgoraj v točki 96 navedena sodba PICARO, točka 29, in zgoraj v točki 88 navedena sodba ATOMIC BLITZ, točka 35). Odbor za pritožbe bi se torej lahko pri drugih strankah ali kako drugače pozanimal o izidu postopka pred Oberster Gerichtshof.

194 Treba je dodati, da je Oberster Gerichtshof obravnavano zadevo vrnilo v ponovno odločanje prvostopenjskemu sodišču, ki je predlog družbe Budvar znova zavrnilo s sodbo z dne 22. marca 2006, to je še pred sprejetjem izpodbijanih odločb (priloga 14 k tožbi v zadevi T-225/06, stran 253 in naslednje). Vendar je Oberlandesgericht Wien v sodbi na podlagi pritožbe z dne 10. julija 2006, to je pred izdajo zadnje od izpodbijanih odločb, menilo, da je prvostopenjsko sodišče storilo napako, s tem da je zavrnilo predlog družbe Budvar za določitev izvedenca. V teh okoliščinah je Oberlandesgericht Wien zadevo vrnilo prvostopenjskemu sodišču v ponovno odločanje, pri čemer je podrobno navedlo, da je treba imenovati izvedenca, da bi v bistvu ugotovil, ali češki potrošniki povezujejo navedbo „bud“ s pivom in ali je v tem primeru to navedbo mogoče razumeti, kot da se nanaša na natančno določen kraj, regijo ali državo v povezavi s poreklom piva (priloga 14 k tožbi v zadevi T-225/06, stran 280 in naslednje).

195 Tretjič, v zvezi s Francijo se je odbor za pritožbe oprl na dejstvo, da družbi Budvar še ni uspelo, da bi distributerju družbe Anheuser-Busch preprečila prodajo piva pod znamko BUD v Franciji. Vendar iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ne izhaja, da mora stranka, ki ugovarja, dokazati, da je dejansko že lahko prepovedala uporabo poznejše znamke. Stranka, ki ugovarja, mora samo dokazati, da ima tako pravico.

196 Poleg tega v nasprotju z navedbami odbora za pritožbe Tribunal de grande instance de Strasbourg ni razveljavilo označbe porekla „bud“, registrirane na podlagi Lizbonskega sporazuma. Kot jasno izhaja iz sodbe tega sodišča, so bili v skladu z upoštevnimi določbami Lizbonskega aranžmaja razveljavljeni samo „učinki“ označbe porekla „bud“ na francoskem ozemlju. Treba je tudi opozoriti, da je sodba, ki jo je izdalo Tribunal de grande instance de Strasbourg, predmet pritožbe in da ima ta pritožba odložilni učinek.

197 Poleg tega je drugi odbor za pritožbe UUNT v okviru zadeve, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 108 navedena sodba, že izrazil stališče o upoštevnih določbah francoskega prava, na podlagi katerih bi se po potrebi lahko zaščitila označba porekla „bud“ v Franciji.

198 In končno, kot je razvidno iz dokumentov, predloženih organom UUNT, je INPI v Franciji vložil vsaj dva ugovora (vročena 3. decembra 1987 in 30. aprila 2001) zoper zahtevi za registracijo znamke BUD, ki ju je družba Anheuser-Busch vložila za pivo. V teh okoliščinah je družba Anheuser-Busch umaknila zahtevi za registracijo glede piva. Čeprav so ta ugovora vložili upravni organi in čeprav se nista posebej nanašala na postopek, v okviru katerega bi se prepovedala uporaba poznejše znamke, pa se ne zdita povsem nepomembna za razumevanje zadevnega nacionalnega prava.

199 Zaradi vseh teh razlogov je treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe storil napako, s tem da ni upošteval vseh upoštevnih dejanskih in pravnih elementov, da bi ugotovil, ali pravo zadevne države članice na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 daje družbi Budvar pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

200 Treba je dodati, da je odbor za pritožbe preučil avstrijsko in francosko pravo, čeprav je menil, da zadevne označbe niso predmet „resne“ uporabe v Avstriji in Franciji, medtem ko v zvezi z Italijo in s Portugalsko tega ni storil. V zvezi s tem je treba poudariti, da v nasprotju s trditvami iz vlog UUNT in družbe Anheuser-Busch ni nobenih razlogov za ugotovitev, da naj bi se družba Budvar zaradi ugovora pred Sodiščem prve stopnje odrekla pravicam, na katere se je sprva sklicevala v zvezi z Italijo in Portugalsko. Družba Budvar je le izpodbijala zakonitost zadevnih odločb, v katerih sta se preučili samo avstrijsko in francosko pravo.

201 Zaradi vseh teh razlogov je treba drugi del edinega tožbenega razloga sprejeti kot utemeljen, prav tako edini tožbeni razlog in tožbo v celoti.

202 Zato je treba izpodbijane odločbe razveljaviti.

Stroški

203 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Če je neuspelih strank več, v skladu z navedenim členom Sodišče prve stopnje odloči o porazdelitvi stroškov.

204 V obravnavanem primeru UUNT in družba Anheuser-Busch nista uspela, ker je treba v skladu s predlogi družbe Budvar razveljaviti izpodbijane odločbe.

205 Družba Budvar v vlogah Sodišču prve stopnje ni predlagala, naj se UUNT naloži plačilo stroškov. Kljub temu je na obravnavi predlagala, naj se UUNT in družbi Anheuser-Busch naloži plačilo vseh stroškov.

206 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da Sodišče lahko ugodi takšnemu predlogu stranke, ki je v sporu uspela, čeprav ga je podala šele med obravnavo (sodba Sodišča z dne 29. marca 1979 v zadevi NTN Toyo Bearing in drugi proti Svetu, 113/77, Recueil, str. 1185; sodba Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1990 v zadevi Automec proti Komisiji, T-64/89, Recueil, str. II-367, točka 79; zgoraj v točki 151 navedena sodba YUKI, točka 75, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. septembra 2007 v zadevi Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano proti UUNT – Biraghi (GRANA BIRAGHI), T-291/03, ZOdl., str. II-3081, točka 92).

207 V teh okoliščinah je treba UUNT poleg plačila njegovih stroškov naložiti še plačilo dveh tretjin stroškov družbe Budvar, družbi Anheuser-Busch pa je poleg plačila njenih stroškov treba naložiti še plačilo tretjine stroškov družbe Budvar.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (prvi senat)

razsodilo:

1. Zadeve T-225/06, T-255/06, T-257/06 in T-309/06 so združene za sodbo.

2. **Odločbe drugega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), izdane 14. junija (zadeva R 234/2005-2), 28. junija (zadevi R 241/2005-2 in R 802/2004-2) in 1. septembra 2006 (zadeva R 305/2005-2), glede postopkov z ugovorom med družbo Budějovický Budvar, národní podnik in družbo Anheuser-Busch, Inc., se razveljavijo.**

3. **UUNT se poleg plačila njegovih stroškov naloži še plačilo dveh tretjin stroškov družbe Budějovický Budvar, národní podnik.**

4. **Družbi Anheuser-Busch se poleg plačila njenih stroškov naloži še plačilo tretjine stroškov družbe Budějovický Budvar, národní podnik.**

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 16. decembra 2008.

Podpisi

Stvarno kazalo

Pravni okvir . . . . . II - 3564

A – Mednarodno pravo . . . . . II - 3564

B – Pravo Skupnosti . . . . . II - 3570

Dejansko stanje . . . . . II - 3572

A – Prijave znamk Skupnosti, ki jih je vložila družba Anheuser-Busch . . . . . II - 3572

B – Ugovori zoper prijave znamk Skupnosti . . . . . II - 3576

C – Odločbe oddelka za ugovore . . . . . II - 3577

D – Odločbe drugega odbora za pritožbe UUNT . . . . . II - 3579

Postopek in predlogi strank . . . . . II - 3581

Pravo . . . . . II - 3584

A – Dopustnost in upoštevnost nekaterih predlogov družbe Budvar . . . . . II - 3584

B – Temelj . . . . . II - 3585

1. Prvi del, ki se nanaša na veljavnost označbe porekla „bud“ . . . . . II - 3586

a) Trditve strank . . . . . II - 3586

b) Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 3597

Označba porekla „bud“, registrirana na podlagi Lizbonskega aranžmaja . II - 3599

Označba „bud“, zaščitena na podlagi dvostranskega sporazuma . . . . . II - 3602

2. Drugi del, ki se nanaša na uporabo pogojev iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 . II - 3605

a) Trditve strank . . . . . II - 3605

Trditve družbe Budvar . . . . . II - 3605

– Pogoj, da je stranka, ki ugovarja, imetnica navedene prejšnje pravice . . . . . II - 3605

– Pogoj, da se navedena prejšnja pravica uporablja v gospodarskem prometu . . . . . II - 3606

– Pogoj v zvezi s pravico, ki izhaja iz zadevne označbe . . . . . II - 3609

Trditve UUNT . . . . . II - 3613

Trditve družbe Anheuser-Busch . . . . . II - 3615

b) Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 3621

Prvi očitek v zvezi z uporabo znaka, ki je več kot zgolj lokalnega pomena, v gospodarskem prometu . . . . . II - 3622

– Pogoj, da se zadevni znak uporablja v gospodarskem prometu . . II - 3625

– Pogoj v zvezi s pomenom zadevnega znaka . . . . . II - 3631

Drugi očitek, povezan s pravico, ki izhaja iz znaka, navedenega v utemeljitev ugovora . . . . . II - 3633

Stroški . . . . . II - 3638